BAĞIMSIZLIK
DEMOKRASİ
SOSYALİZM
İÇİN

YÜRÜYÜŞ

HAFTALIK SIYASI HABER VE YORUM DERGISI-SAYI: 154-21 MART 1978 FIYATI: 5 TL

ZORLU BİR DÖNEMECİN GÖREV VE SORUMLULUKLARI

Emperyalizmin
kudurmuş köpeği siyonizm,
Filistin halkına saldırdı

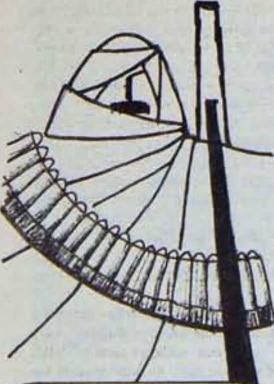
BU KATLİAMIN YANINIZA KALACAĞINI SANMAYIN

Siyonist ordular 15 Mart Çarşamba günü sabah saatlerinde Filistin halkını imha etmek amacıyla Güney Lübnan'ı işgal etmeyebaşladılar. Şafakla birlikte topçu ateşiyle başlayan saldırı, tank ve uçak desteğindeki piyadelerin sınırı geçmesiyle sürdürüldü. Siyonizmin cani'leri Lübnan'ın Sur kentine denizden çıkarma yaparak, 5 km. uzaktaki Aziziye ve Henniye kasabalarına doğru ilerlemeye başladılar. İsrail uçakları, 20 bin Filistin'li göçmenin yaşadığı Sabra kampını ağır bombalarla dövdüler. Siyonist saldırının cephe genişliğinin 80 km.yi bulduğu ve bütün Filistin kolordularını kapsadığı bildirildi. En yoğun çarpışmalar, sınıra yakın Bint Cebel kasabasında sürdürüldü. İsrail kuvvetleri, sınıra 15 km kadar uzaklıkta, Litani ırmağının yakınındaki dört Lübnan köyünü işgal ettiler. Siyonistler, saldırının, İsrail'in kuzey sınırına paralel olarak uzanan Litani ırmağı çevresi ile, Sur kentini ve Metula yaylalarını hedef aldığını açıkladılar.

Siyonist ordular, haklı davaları için çarpışan Filistin halkının büyük direnişiyle karşılaştılar. Ağır kayıplar veren siyonist ordular, havadan, karadan ve denizden takviye edilmek zorunda kaldı. İsrail kuvvetleri, çarpışmaların daha ilk saatlerinden itibaren, ölü ve yaralılarını geriye göndermeye başladılar. Filistin direniş kuvvetleri, Yukarı Celile bölgesindeki siyonist savunma ve yerleşim merkezlerinin dördünün yolunu kesmeyi başardılar. Bu cephede yoğun bir karşı saldırıya geçen Filistin kuvvetleri, siyonist birlikleri durdurdular ve ağır kayıplar verdirdiler.

Çarşamba gecesinden itibaren İsrail Hükümeti, kendisinin de "saldırı" olarak nitelemek zorunda kaldığı harekatın amaçlarına ulaştığını açıklamaya başladı. Hitler özentisi Begin, siyonist orduların, 100 km eninde ve 10 km derinliğinde bir alanı ele geçirdiklerini öne sürdü. Siyonist yönetimin, Perşembe sabahından itibaren çarpışmaların durduğunu iddia etmesine rağmen, Filistin halkının işgal edilen bütün bölgelerde direnişini sürdürdüğü ve göğüs göğüse çarpışmaların yapıldığı bildirildi.

YÜRÜYÜŞ
Sahibi: Yürüyüş Yayıncılık Ltd. Şti. adına Nihat SARGIN ● Genel Yayın Yönetmeni: Zeki KILIÇ ● Yazı İşleri Müdürü: Metin ÇULHAOĞLU ● Teknik Sekreter Bülent ARTAMLI ● Yönetim: Konur sok. 15/5 Kızılay - ANKARA Tel: 17 45 81 ● İstanbul Bürosu: Piyerloti cad. 21/1, Çemberlitaş İSTANBUL Tel: 26 35 67 ● Abone Koşulları: Yıllık 200., 6 aylık 100. TL. Avrupa, 6 Aylık: 250., Yıllık: 500. TL., Amerika: 6 aylık 325., Yıllık: 650. TL. Avusturalya-Japonya: 6 Aylık: 400. TL., Yıllık: 800 TL. ● Posta Çeki: YÜRÜYÜŞ Dergisi 100234 İlan Koşulları: Arka Kapak (Renkli) 15.000. TL., Arka Kapak (Siyah beyaz): 12.000 TL., İç sayfalarda sütun santimi: 40. TL., Yayın ilanları % 50 indirimlidir. Baskı: Daily News Web-Ofset Tesisleri Kapak Düzeni Uğur Okman

BARBARLIĞINIZI GİZLEMEYE BİLE GÜCÜNÜZ YOK

Katliam hareketinin başlamasından itibaren Tel Aviv yönetimi, saldırının güney Lübnan'daki Filistin mevzilerinin "temizlenmesi" olduğunu açıkça itiraf etti. Siyonist savaş bakanı Weizmann, amaçlarının, Akdeniz'den Metula'ya kadar uzanan bölgeyi işgal etmek olduğunu ilan etti. Daha sonra Begin, siyonist işgalin, Güney Lübnan'da bir "tampon bölge" oluşturulana kadar sürdürüleceğini açıkladı. "Tampon" diye niteledikleri bölgede, faşist hristiyanlardan oluşan bir kukla yönetimin başa getirilmesini düşündüklerini açığa vurdu. Siyonist barbarlığı gizlemeye bile güçlerinin olmadığını belli etti.

FİLİSTİN HALKI YALNIZ DEĞİLDİR

İsrail saldırısının başlamasından hemen sonra FKÖ Lideri Yaser Arafat, bütün devlet başkanlarına bir mesaj göndererek, sorumluluklarını yerine getirmeye başladı. Arafat, Filistin halkının her türlü zorluğa rağmen siyonist ve emperyalist saldırıyı göğüsleyebileceğini söyleyerek şöyle dedi: "Filistin halkı, yiğitliği ve kararlılığıyla Arap ulusuna layık bir mücadele vermektedir. Bu mücadele de kesin zafere kadar sürecektir."

Siyonist katliamın başlaması üzerine bir yorum yayınlayan Moskova radyosu, saldırının ABD'nin desteği ve Mısır yönetiminin onayıyla gerçekleştiğini bildirdi. TASS Ajansının yorumunda da, İsrail saldırısının doğurabileceği bütün sonuçların sorumluluğunun Tel Aviv hükümetine ait olacağı belirtildi. Bütün sosyalist ülkeler, yiğit Filistin halkının safında yer aldıklarını tüm dünyaya ilan ettiler.

Saldırının tüm Arap dünyasındaki ilerici vedirenişçi güçlere yönelik olduğunu belirten Libya radyosunun yorumunda da şöyle dendi: "Saldırıya geçen yalnız siyonist düşman değildir. Onu destekleyen ABD ve NATO'nun ayrıca birkaç gün önce Kahire sokaklarında "bundan sonra Filistin yok" sloganlarını atan Enver Sedat rejiminin de saldırıda parmağı vardır."

Bu arada Suriye yönetimi saldırının durdurulması için BM nezdinde girişimlerde bulundu. Arap Birliği Örgütü Genel Sekreteri Riad da, Waldheim'a aynı yönde bir başvuruda bulundu. Libya ise, saldırının durdurulması için BM Güvenlik Konseyi'nin çok acele toplantıya çağrılmasını istedi. Cezayir Devlet Başkanı da bu girişime katıldı.

Kudüs'te ilerici güçlerin yönetiminde büyük yığınlar dev gösterilerle İsrail saldırısının durdurulmasını istediler. Şeria nehrinin Batı yakasındaki İsrail işgal bölgelerinde de büyük kitle gösterilerinin başladığı haber verildi.

EMPERYALİZM ELİNDEKİ KANI GİZLEYEMEZ

Siyonist katliam hareketinin Amerikan emperyalizminin planlamasıyla başladığından hiçbir kuşku yoktur. Carter yönetimi, saldırının ilk gününde sorumluluğunu gizlemeye çalıştı. Fakat, oyunun bu perdesinde, kendisine saldırı için mazeret üretme rolünün düştüğünü gizleyemedi. ABD Dışişleri Bakanlığı, kendileri için, "İsrail kuvvetlerinin nereye kadar ilerleyeceğinin önem taşıdığını" söyleyerek, saldırıyı onayladığını belli etti. Daha da ileri giderek, Lübnan'daki Arap barış gücüne saldırılmadığı takdirde, saldırının Ortadoğu barışına zararlı olmayacağını ileri sürecek kadar utanmaz olduğunu ispat etti. Begin, artık saldırının amaçlarına ulaştığına ilişkin güvence verdikten sonra, ABD yönetimi "lütfen" saldırının durdurulmasını talep etti.

BU KATLİAM YANINIZA KALMAYACAK!

Yeni İsrail katliamı, siyonist elebaşılarının sözde barışçı nutuklarının, saldırgan emellerini gizlemekten ve yeni sadırılara hazırlanmaktan başka bir amaç taşımadığını ortaya koymuştur. Sedat gibi hainlerin de, Hitler özentisi Begin'le flört ederek, sadece emperyalist ve saldırgan amaçların oyuncağı rolünü gördükleri belli olmuştur. Emperyalizmin Ortadoğu'ya saldığı kuduz salgınının merkezi, siyonizm ve Sedat işbirlikçileridir. Bunlar, Filistin halkını yok etme planlarını, 1971'de Ürdün'de ve 1976'da Lübnan'da sonuçlandıramayınca, şimdi yeni bir katliam düzenlemişlerdir.

Bu katliam, emperyalistlerin, siyonistlerin ve işbirlikçilerinin yanına bırakılmayacaktır. Filistin halkının özgürlük savaşı durdurulamaz. Dünyadaki tüm barışçı ve ilerici güçler, Filistin halkının haklı davasının yanındadır. Zafer, Filistin halkının olacaktır!

bu faturayı ödeyeceksiniz

Kuzu postuna bürünüp kendilerini mazlum gibi göstermeye çalışan Hitler özentisi siyonistler, son yıllarda Filistin halkına karşı ilan edilmemiş bir savaş yürüttüler. İşgal altındaki topraklarda ya da Arap devletlerinin sınırlarında yaşayan sivil halka karşı yüzlerce kez açık ve gizli katliamlar düzenlediler. Siyonistlerin hesabı, ödeyemeyecekleri kadar kabardı.

20 Şubat 1973'te yine Güney Lübnan'ı işgale girişen siyonist ordular, iki Filistin direniş üssünü imha ederek yüzlerce sivili katlettiler.

16 Mayıs 1974'te İsrail uçakları Lübnan'daki Filistin direniş kamplarını ve köylerini bombalamaya başladılar. Siyonistlerin baskın biçimindeki saldırıları aralıksız dokuz ay devam etti.

1975 Aralık ayında İsrail ordularının giriştiği bir dizi baskın sonucunda yüzü aşkın Filistin'li öldürüldü, yüzlercesi yaralandı.

1977 Ağustos ayında siyonist çeteler, Lübnan sınırı yakınındaki bir Filistin köyünde sivil halka karşı katliama giriştiler. Aralarında kadın, çocuk ve yaşlıların da bulunduğu 100'e yakın Filistin'li öldürüldü.

9 Kasım 1977'de Begin'in hava kuvvetleri, yine Güney Lübnan'daki Filistin direniş üslerini bombalamaya başladılar. Bu saldırı sonucunda 87 Filistin'linin öldüğü, 105 kişinin yaralandığı açıklandı.

1976 yılının ikinci yarısı boyunca Lübnan'da devam eden iç savaş sırasında, siyonist ordular güneyden sürdürdükleri saldırılarla yüzlerce sivili katlettiler.

Bu hesap, siyonistlere söke söke ödetilecektir!

DOYUM NOKTASI SOLCULUĞU

METİN ÇULHAOĞLU

Bilimsel sosyalizmin kurucuları, Avrupa'da devrimci gelişme perpektifini değerlendirirken, Almanya üzerinde özel olarak durdular. O dönemde, Almanya'nın Avrupa'nın diğer kapitalist ülkelerine kıyasla bir "avantaj"ı vardı. Bu avantaj kısaca "Alman işçi sınıfının teoriye yatkınlığı" biçiminde ifade edildi.

Bu, dönemin koşullarına özgü bir avantaj olarak ortaya çıktı. Gelişkin bir ekonomik - sendikal harekete sahip İngiltere ile devrimci kitle atılımlarının birbirini izlediği Fransa'da, eksik olan teori idi. Daha doğrusu, İngiltere ve Fransa'daki teorik birikim, söz konusu atılım ve gelişmeleri değerlendirip yeniden yönlendirecek bir düzeyde değildi. Bilimsel sosyalizmin kurucuları, bu nedenle gözlerini Almanya'ya çevirdiler. "Teoriye yatkınlık" Almanya'da çerçeveyi en baştan doğru biçimde koyabilirdi. Bu çerçeve bir kez kurulduktan sonra ise, diğer Avrupa ülkelerinden nispeten geri kalmakla birlikte gelişen işçi sınıfı hareketi, bu ülkede çerçevenin içini dolduracaktı.

Almanya'da bu, genel çizgileri ile gerçekleşti. Ama devrim olmadı. Devrim başka yerde gerçekleşti. Diğer tüm koşulların yanısıra, teori ile yöntemin sürekli olarak bir üst düzeyde birleşip birbirini beslediği Rusya'da gerçekleşti. Diğer koşulların yanında, Rusya'da devrim, teorik ve pratik alanda, bu bütünleşmenin ürünü oldu.

Daha derine inmek için, Y. Krasin'in geçenlerde dilimize çevrilen "Devrim Sürecinin Diyalektiği" adlı kitabına başvurmak gerekiyor. Krasin, teorinin, kapitalizmden sosyalizme geçişin genel yasaları ile ilgili olduğunu belirttikten sonra, teori ile yöntem arasındaki ilişkileri şöyle açıklıyor: "Yöntemden bahsedildiği zaman, teoride olduğu gibi genel olan vurgulanmaz. Vurgulanan, işçi sınıfının ve onun partisinin hedeflerine ulaşmak için mücadele ettiği özel bir duruma, teorinin uygulanmasıdır." Krasin devam ediyor: "Yöntem, değişen gerçeklik ile teoriyi çelişkiye düşürür. Bazı tezlerin zaman aşımına uğramış, diğer bazılarının eksik olduklarını meydana çıkarır; yeni olgulara ve süreçlere cevap veren yeni kavramların hazırlanması gerektiğini gösterir. Pratik tarafından çözümlenen bu sürekli çelişki, teoriye kan verir." (Y. Krasin Devrim Sürecinin Diyalektiği, Konuk Yayınları, S. 168 - 169)

Şimdi, Türkiye'yi düşünmek gerekiyor. Türkiye'de, sosyalist teori 1961-1971 döneminde daha geniş aydın kesimlerini kucaklamaya başladı. Politikadan ekonomiye, oradan da sanat ve edebiyata kadar. Burada unutulmaması gereken bir nokta daha var: Teori, evrensel olarak ne kadar gelişkin ve olgunlaşmış olursa olsun, belirli bir ülkeye, o hali ile, bir fabrika taşır gibi giremez. Teori, evrensel özelliklerine de o ülkenin pratiği içinde ulaşır. Daha sonra, ulusal özelliklerle birlikte, evrensel geneli, yine ancak o ülkenin pratiğinde aşabilir.

Türkiye'de olduğu gibi. Ve zaman zaman belirli bir "doyum noktası" ile birlikte. Türkiye'de sosyalist düşünce, belirli bir dönemin sonunda, belirli bir doyum noktasına geldi. Bu doyum noktasında, sosyalist aydınların önemli bir bölümü papağanlaşan aydınlar oldular: Gelir dağılımı adil değildi; vergiler de eşitsiz dağılıyordu; toprak reformu gerekli idi; Türkiye'de ulusal kurtuluşcu bir Mustafa Kemal geleneği vardı; köylüler, ezilen, horlanan zavallı insanlardı, vb. vb. Edebiyatta ise, tüm eşkiyalar, gerçekte düzene başkaldıran halktan yana kişilerdi. Doyum noktasında tekrarlananlar, usanılmadan tekrarlananlar, bunlar oldu. Türkiye'de ilerici düşüncenin geldiği bu doyum noktasının simgeleri, evlerde köy kilimi, saz ve "eşkiya" romanları; "benim evimde lüks mobilya var" türünden "özeleştiri"ler ve doğan çocuklara konan "Güllü", "Kezban", "Döndü" isimleri oldu.

Söz konusu olan, bir kilçümseme değil. Gerçeğin yalnızca belirli bir kesimi. Gerçeğin diğer kesiminde ise çok daha önemli bir nokta var. Düşüncenin ulaştığı doyum noktasını aşacak, teorik gelişmeyi yeniden canlandıracak, kısacası "yöntem"i de beraberinde getirecek bir silah: Örgütlü hareket. Sosyalist düşünce Türkiye'de kör topal, eksiklikleri ile, ama yine de şaşmaz bir örgüt vurgulaması ile yayıldı. Örgüt zorunluluğu, her şeye rağmen ve her şeyin üzerinde, 1961'den bu yana sürekli olarak kendini dayattı. Türkiye'de sosyalist hareketin en büyük şansı da bu oldu.

Türkiye'nin solcu aydınlarına, adeta kafalarına vura vura işçi sınıfı gerçeğini, örgüt zorunluluğunu öğreten, parti ve onun pratik faaliyeti oldu. Türkiye aydınının elinden tutup ona köy romantizmini aştıran yine parti ve onun pratik faaliyeti oldu. Papağanlık dönemine tepki olarak ortaya çıkan bilinçsiz karşı tezleri göğüsleyen de örgütlü hareket oldu. Örneğin, doyum noktası papağanlıklarına bir tepki olarak gelişen "karşı devrimci köylü"; Mustafa Kemalciliğe karşı gelişen "emperyalizmin ajanı Mustafa Kemal"; horlayan devlet tezine karşı gelişen "kerim devlet" tezleri etkili olamadı. Yine örgütlü hareket sayesinde.

Örgütlü hareketin belirli bir döneme özgü "teori yorumu ve uygulaması", kısacası "yöntem"in ürünlerini böyle özetlemek mümkün. Ancak, gelişme ve geliştirme sürekli bir olgu. Bitimi olmayan bir olgu. Özellikle, bir üst düzeyde de olsa, yeni doyum noktalarına gelindiği, yeni papağanlıkların türediği bir ortamda, örgütlü hareketin geliştirici işlevi daha da önem kazanıyor. Bunu anlamak için son on yılın değişikliklerine kısaca göz atmak gerek: İşçi sınıfı içindeki nicel ve nitel değişiklikler; on yıl öncesinin antikomünizm şartlanmalarının önemli ölçüde kırılması; kentli orta katmanların giderek hareketlenmesi; Türkiye'nin emperyalist odaklarla ilişkilerinde, dünya dengesindeki değişikliklere paralel olarak görülen farklılıklar; CHP'nin bugün geldiği nokta; faşist hareketin kitle tabanı yaratma çabaları; ilerici demokrat birikimin, büyük merkezlerin dışına taşarak ülke ölçeğinde yeni boyutlar kazanması; yine on yıl öncesinden farklı olarak Türkiye üzerine yazılıp çizilen herşeye duyulan büyük ilgi, vb. gibi...

Örnekler çoğaltılabilir. Tümü de çözümleme bekleyen olgular. Çözümleme ve "yöntem"de geri kalındıkça, daha üst düzeyde de olsa, on yıl öncekine benzeyen bir doyum noktasına doğru hızla yol alınıyor. Yeni doyum noktasının özellikleri belirmeye başladı bile:

Örneğin bir kitle örgütleri olgusu var. Yeni papağanlar cevabı hemen yapıştırıyor: "Birliktelik için program!" CHP olgusundan söz edildiğinde, kalıp hazır: "Sosyal demokrasinin ikili yanı vardır; ikili yaklaşım gerekir." DİSK mi? Elcevap: "Demokratik kitle ve sınıf sendikacılığı". Ya faşist tehlike? Kalıp yine hazır: "Demokratik güçlerin en geniş iş ve eylem birliği ve demeç fırtınası."

Bunlara hiç bir itiraz yok. Bunlarm tümü doğru. Tıpkı "vergi, gelir ve toprak dağılımındaki adaletsizliklerin" doğru olması gibi. Ama en genel doğruların sabah akşam tekrarlanması, kendi başına büyük bir anlam taşımıyor. Tersine yeni papağanlıklar, on yıl öncesinin papağanlığına karşı gelişen tepki gibi, yeni karşı tezleri de tehlikeli bir biçimde geliştiriyor: CHP'nin MC partileri, DİSK'in de Türk-İş ile bütünü ile aynı kefeye konması, kitle örgütlerinin tümüne burun kıvırılması, antifaşist birliğin küçümsenmesi gibi.

Türkiye İşçi Partisi "güç ve eylem birliği" konusunda en çok laf edildiği bir ortamda "tabanda yöresel anti faşist girişimlerin örgütlenmesi"ni önererek ve önerdiği doğrultuda somut girişimlerde bulunarak, papağanlığı aşacak tek girişimde bulundu. Bir örnek. Tıpkı on yıl önce olduğu gibi, tüm alanlarda doyum noktasının ve papağanlık döneminin aşılmasında tek güvence yine örgütlü sosyalist hareket. Yeni dönemde bu görev de başarılacak.

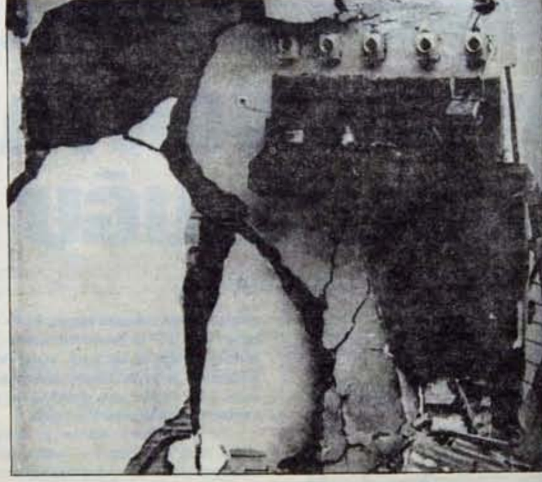
BÜYÜK SERMAYE "BÜYÜK KOALİSYON" YOLLARINI ZORLUYOR

Faşist cinayet şebekeleri geçen hafta boyunca da bir terör ve cinayet rüzgarı estirdiler. Faşist odakların teker teker de olsa açığa çıkmaları "sermayenin postal kabarası"nın telaşına telaş kattı. Adana'dan Ankara'ya gelirken makineli tüfeklerle yakalanan 4 faşistin sorguları sırasında bazı şeyleri söylediklerinin ipuçlarının ortaya çıkması, faşist odakları bu telaşın bir terör rüzgarı ile örtülmesi yoluna itti. (Bkz. MHP'de panik ve planlar) Ancak bir kez iyot açığa çıkmıştı ve buram buram kokuyordu. Estirilen terör rüzgarı kokunun dağılmasına yetmedi. Aksine tüm burunların bu kokuyu almalarına neden oldu.

"YUMUŞAMA" BOMBALARI!

Kitle halindeki kıyım planlarının ilki İstanbul Üniversitesi merkez binasında uygulandı. Derslerden çıkmakta olan yüzlerce öğrencinin üzerine faşist saldırganlar bombalar attılar. "Büyüdükçe yumuşayan" MHP yandaşları, öğrencilerin üzerine pek de yumuşak olmayan bombalarla saldırdılar. Bomba atışının ardından otomatik silahlarla açılan yaylım ateşi geldi. Sonuç beş öğrencinin bayatını kaybetmesi ve 40'dan fazla öğrencinin yaralanmasıydı. Ele geçen ise sadece saldırganların kaçarken yola attıkları iki tabancaydı.

Üniversite binası içindeki polis olaya başından sonuna kadar seyirci kaldı. Öğrencilerin faşist saldırganların dışarda topluca bulundukları ve can güvenliklerinin tehlikede olduğu yolundaki uyarıları polis yetkilileri tarafından dikkate alınmadı. "Üniversitelerde can güvenliğinin sağlanması özerklikten önemlidir" diyen İstanbul Valisi İhsan Tekin'e ise olaydan sonra sadece bazı yetkililerle toplantı yapmak kalmıştı.

TİP Bakırköy İlçesi saldırıdan sonra

MHP'Lİ KATİLLER

Faşist saldırganların cinayet planları beş öğrencinin öldürülmesi 40'ının yaralanmasıyla tamamlandı. Aynı gün Kadıköy Ticaret Lisesi öğrencilerinin üzerine tabancalarla ateş açıldı. Öğrencilerden Mehmet Nuri Ayyıldız hayatını kaybetti. Ayyıldız'ın hayatı pahasına bir gerçek daha ortaya çıktı. Katil MHP İstanbul İl Başkanı Recep Haşatlı'nın oğlu Mustafa Haşatlı idi. Mustafa Haşatlı daha önce de ruhsatsız silah taşımak suçundan tutuklanmıştı. Olaydan sonra polis Kadıköy Ülkü Ocaklarında arama yaptı. Ülkü Ocakları ile hiçbir ilişkilerinin bulunmadığını sık sık tekrarlayan MHP yöneticilerinden Kadıköy İlçe Sekreteri, Ülkü Ocakları binasındaydı. İyot bir kez daha açığa çıkmıştı.

Burjuva basınının olaylara tepkisi ise daha ilginçti. İstanbul Üniversitesi'ndeki olay "sağ-sol çatışması" olarak gösterilirken aynı günün sabahı İstanbul'da kurşunlanan siyasi şube amirlerinden Uğur Gür'e yapılan eylemin bir devamı olarak vurgulanıyordu. Bir çok gazete Uğur Gür'ün yaralanmasını beş öğrencinin ölümünden daha önemli olarak değerlendiriyordu. Polis bu kez işi sıkı tutmuştu. Beş öğrencinin katilleri yakalanamamıştı ama Uğur Gür'ü yaralayanlar İstanbul'u bir baştan bir başa kateden bir kovalamaca sonunda yakalanmıştı. Ertesi gün çıkan ve MHP.nin resmi yayın organı olarak bilinen ve de Genel Sekreter Yardımcısı Yaşar Okuyan'ın köşe yazarı olduğu Hergün gazetesi beş öğrencinin öldüğü olaydan habersiz görünüyordu. Hergün'ün manşeti "Vahşet: Burdur'da bir ülkücü şehit edildi" idi. Telaş içindeki MHP ne yapacağını şaşırmıştı.

CHP NE YAPIYOR?

Ne yapacağını şaşıran sadece MHP değildi. Hürriyet de koroya "Ülkü-Bir gitti, Töb-Der geldi" haberiyle katıldı. Eğitim Enstitülerindeki anarşi Töb-Der' e bağlanmak isteniyordu. Amaç açıktı. MHP'nin günlerdir artarak devam eden saldırıları, burjuva basınının feryadı bir tek şeyi ispat etmeye yönelikti: "CHP tek başına anarşiyi önleyemiyor. AP-CHP koalisyonu gereklidir'

Yargının birinci kısmı doğruydu. CHP tek başına anarşiyi önleyemiyordu. Demokratik güçlere sırtını çevirerek, faşist odakların kökenine yönelmeyerek CHP anarşiyi önleyemezdi. Yüzeyde yakalanan bir kaç faşistle yetinmek, faşist saldırı planlarının hazırlandığı odakları görmezlikten gelerek sonuca ulaşmak olanak dışıydı. CHP iktidarı olumlu işlerle ; olumsuz işleri terazinin iki kefesine koyunca sonuç hep olumsuzun lehine oluyordu. Anarşiyi besleyen odakları dağıtmadıkça hükümetin anarşi konusunda zaafa düşmesi kaçınılmazdı.

Yargının ikinci kısmı ise büyük sermayenin "büyük koalisyon" hayallerini gerçekleştirmeye yönelik eylemlerinin bir sonucu olarak görülüyordu. Büyük sermayenin yıllardır hayalini kurduğu CHP-AP koalisyonu MHP'nin de kurtarılması planının gerçekleşmesi için gerekliydi. Sermaye, postal kabarasının sıksık açığa düşmesinden endişelenmişti. AP' nin şemsiyesinin altında da olsa MHP bu sağanaktan kurtarılmalıydı! Zaten 5 Haziran seçimlerinden önce de MHP'ye bu yolda teminat verilmişti. AP yöneticileri MHP yöneticilerine "Siz bir grup kurun. Gerisinden korkmayın. Biz herşeyi halledeniz" demişlerdi. MHP şimdi bu sözün tutulması için gerekenin yapılmasına elinden geldiğince çabalıyordu...

BÜYÜK SERMAYEYE KUR GARANTİSİ

Sermayenin CHP-AP koalosyonu istemesinin nedeninde postal kabarasını bulaştığı çamurdan temizlemek isteğinin yanı sıra halkın sırtına biraz daha binilmesi isteği de yatıyordu. Son devalüasyonun oranı bu nedenle yetersiz bulundu. Ayrıca kur farklarının ödenmesi de sermaye için bir sorun teşkil ediyordu. Koç, Sabancı ve BP'nin devalüasyon sonucu kur farkından kaybı 9 milyar lirayı buluyordu. Hükümet bu farkı kesinlikle alacağını açıkladı. Bunun üzerine TÜSİAD, Hikmet Çetin ile Ziya Müezzinoğlu'nu "azarlamak" için İstanbul'a çağırdı. Bakanlar bu davete icabet etmediler. Bunun üzerine sermayenin temsilcileri Ankara'ya kadar gelmek zorunda kaldılar. Müezzinoğlu bu farkın ödenmesini istedi. Sermayenin temsilcilerini kırmamaya dikkat ederek "Bunu bir vergiymiş gibi kabul edin" dedi. Ancak sermayenin buna tahammülü yoktu. Bu farkı fiyatlara bindirerek nasıl olsa halktan çıkaracaklardı ama 9 milyardan vazgeçmek kolay değildi. Sermayenin temsilcileri aynı gün Danıştay'a müracaat ettiler. Danıştay'ın bundan önceki bazıilerici kararlarındaki gibi davranacağını beliyoruz. Göreceğiz.

Umudunu sermayeye bağlayan MHP ise seçim meydanlarında attığı "anti-tekel" sloganları unutmuş görünüyordu. MHP'nin başbuğu yaptığı açıklamada büyük sermayeye ard çıktı. "Hükümetin bedelsiz ithalatla ilgili aldığı döviz kur farklarının ödenmesi yolundaki kararını Türkiye ekonomisi açısından endişe verici buluyoruz. Bu karar yalnız iktisadi yönden değil, hukuk açısından da endişe vericidir.... Ayrıca bedelsiz ithalatla getirilen mallar gümrükten çekilmiş, iptidai maddeler sanayi tesislerinde kullanılmıştır. Şimdi saniyiciye kendi dışında gelişen şartların sonucu olarak çıkan transfer gecikmesinin zararını yüklemeye kalkışmayı anlamak mümkün değildir."

Sermayenin postal kabarası böylece sermayenin hakların en iyi kendisinin savunacağını ispat etmeye çalışıyordu. Türkeş'in yukarıdaki sözlerinin tercümesi şuydu: "ABD'nin de sermayenin de haklarını en iyi ben savunurum. Bu CHP tek başına olursa başınıza dertler açabilir. Siz CHP-AP'yi tezgahlayın. Ben de sizin haklarınızı her zaman en etkili bir şekilde savunayım."

KEMİK TİCARETİNE DEVAM...

10 Mart akşamı Bülbülderesi'nde bir kahvehaneye giren "meçhul" bir kişi elindeki tabancayla bir masaya ateş açtı. Masada oturan iki kişi hayatlarını kaybetti. Bunlardan birisi Tüm-Der işyeri temsilcisi Halim Ülker idi. Ertesi gün gazete haberlerine "faili meçhul bir cinayet" daha eklendi.

Ecevit hükümeti, İsrail'in Lübnan'a girişini "Saldırı" olarak görmediğini açıkladı

İsrail'in Filistin Arap halkını katletmek için Lübnan'ı işgale başlaması üzerine Ecevit hükümetinin Dışişleri Bakanlığı bir bildiri yayınladı. Ecevit Hükümetinin açıklamasında, İsrail'in Lübnan'a girişinin bir "saldırı" olarak görülmediği belli edildi. Açıklamada, İsrail'in saldırısı, Filistin'lilerin giriştiği öne sürülen "tedhişolaylarına karşı bir misilleme" olarak nitelendi. Daha da ileri gidildi. Sözde "misillemeye", "ölçüsüz" olduğu için karşı çıkıldığı belirtilmek ihtiyacı duyuldu. Böylece, bilerek ya da bilmeyerek, İsrail'in saldırısı için mazeret aramaya çalışanların yanında yer alındı.

Birincisi: Siyonist ordularının Lübnan'a dalışının bir "misilleme" olmadığı, Ecevit hükümetinin açıklamasıyla aynı günde İsrail hükümetinin kendisi tarafından açıklandı. Saldırının, Filistin Arap halkının mevzilerini ortadan kaldırmaya, ve Lübnan'ın güneyinde hristiyan faşistlerinin yönetiminde bir kukla yönetim oluşturmaya yönelik olduğu bildirildi. İsrail saldırısını "misilleme" olarak niteleyen, sadece ABD Dışişleri Bakanı Vance oldu.

İkincisi: Tedhişçiliğe karşı "misilleme" durumunda olan varsa, o da Filistin halkının özgürlük savaşçılarıdır. Ortadoğu'da siyonist devletin kurdurtulmasından bu yana, Filistin halkını tedhiş yoluyla sindirmeye çalışanlar, bugünkü İsrail Başbakanı'nın başında olduğu faşist örgütler oldu. Ecevit hükümeti, son açıklamasıyla, Filistin direnişiyle İsrail saldırganlığını aynı kefede gösterdi. Böylece, gerçek saldırganların gizlenmesine yardımcı oldu.

Ecevit hükümetinin açıklaması, bundan önceki hükümetlerin izlediği tutumun tersine, Ortadoğu'daki bu tür gelişmelere karşı ilk kez resmi bir tepki gösterilmesi açısından belki olumlu bir adımdır. Fakat sadece bu açıdan olumlu bir adımdır. Açıklamanın içeriği, hükümeti, açıklamanın yapılmasıyla atılan adımın oldukça gerisine düşürmüştür. İsveç, Fransa gibi emperyalist devletlerin bile "saldırı" olarak niteleyip açıkça "kınadıkları" bir katliam olayını, Ecevit hükümeti, bir "misilleme" olarak tanımlama talihsizliğine uğramıştır. Bu tür, hem zalimi hem mazlumu kollamaya yönelik tutumlar, hiç kimseye saygınlık kazandırmayacaktır.

Olaym gelişimi ilgi çekiciydi. Kahvehaneye yapılan silahlı saldırıdan 15-20 dakika önce polis kahvehanede bir arama yapmıştı. Polislerden sonra kahvehaneye profesyonel olduğu her halinden belli olan bir katil girdi ve bir şarjörle altı kişiyi vurup meçhul oldu.

Olaydan sonra Tüm-Der işyeri temsilcisi Halim Ülker için bir cenaze töreni yapmak için girişimlerde bulundu. Ülker'in ailesi törene izin verdi. Sıra Ankara valisinin bulunmasına gelmişti. Ancak koskoca Ankara'da valiyi bulmak mümkün olamadı. Ankara kazan, Tüm-Der yöneticileri kepçe vali arandı ve sonunda bulundu. Valinin cevabı olumsuzdu. Tören yapılamazdı. Ankara Valisi cenazenin pazartesi gününe bırakılmasına zor razı edildi. Gümrük ve Tekel Bakanı Tuncay Mataracı Ankara'ya o gün gelecekti.

Mataracı'nın çabaları da boşuna gitti. Tören için izin verilmiyordu. Bunun üzerine Pazartesi günü bakanlık önünde bir basın toplantısı yapılması kararlaştırıldı. Metni Tüm-Der Genel Başkanı okuyacaktı. Ancak pusuda bekleyen kemik tüccarları vardı. Bunlar ilk hamleyi burada yaptılar. "Oligarşi"nin bir temsilcisi ortaya çıkarak "kitleyi" ajite etmeye çalıştı. Konuşmasından kimsenin hoşnut olmadığı ortaya çıkınca ajitasyon sloganlarla yapıldı. Sapık akımlar kendi sloganlarını söyleyerek görevlerini yerine getirdiler.

Kemik tüccarları pazar yeri olarak Haymanayı seçmişlerdi. Ama Ülker'in örgütlü mücadeleye inanmuş arkadaşları buna izin vermediler. Ancak tüccarları durdurmak zor oldu. Kortej yolda sıksık durduruldu. Sapık akımların temsilcileri burada bol bol slogan satmaya olanak buldular. Ancak "kitle"den yükselen hoşnutsuzluk tepkileri bu akımlara satışın pek de kârlı olmadığını hissettirdi.

Halim Ülker'in arkadaşları O'na karşı son görevlerini büyük bir ciddiyet içinde ve disiplinli olarak yerine getirdiler. Halim Ülker'in bıraktığı yerden mücadeleye devam edecekler. Bu mücadelelerini verirlerken faşist katillerden ve kemik tüccarlarından da hesap soracaklar...

NÖTRON BOMBASI PAZARLIK KONUSU MU?

Emperyalizmin son icadı "temiz bomba"; nötron bombasının ABD tarafından tüm NATO ülkelerine verileceğinin açıklanması üzerine Sovyetler Birliği Komünist Partisi Genel Sekreteri Leonid Brejnev Türk hükümetine bir mesaj göndererek bombanın Türkiye sınırları içine sokulmamasını istedi. O sırada Ecevit Montreux'daydı. Monteux dönüşü Esenboğa havaalanında bir gazeteci Ecevit'e mesajı hatırlattı ve ne düşündüğünü sordu. Ecevit'ten gelen cevap "Bir bilgim yok. Mesaj henüz elime geçmedi" oldu. Ecevit'in nötron bombasına karşı açıkça bir tavır almaktan kaçınması oldukça ilgi çekiciydi. Ecevit'in bu tutumu nötron bombasını ABD ile bir pazarlık aracı olarak kullanmak istediği şeklinde yorumlandı. "İnsancıl şair" Ecevit "insancıl" bir bomba olan nötron bombasına karşı nedense açık bir tavır alamamıştı. Ancak yine de insancıl Ecevit'in nötron bombasına üstü kapalı da olsa karşı çıkacağı bekleniyor.

Ecevit'e soru soran gazeteci Ecevit'in bu cevabıyla yetinmek zorunda kalmıştı. Ama işin aslını bilenler Ecevit'in olaydan pek de habersiz olmadığını biliyorlardı. 6 Ocak tarihinde Sovyetler Birliği'nden yine bu yolda gelen mesaja cevap olarak Ecevit hükümeti şöyle bir cevap vermişti: "Bu konu hükümet programımız çerçevesinde bir çözüme ulaştırılacaktır."

DİSK'İN ÇAĞRISI

YÜRÜYÜŞ hazırlanırken, gelen haberler, son saldırı ve cinayetleri protesto amacıyla, DİSK'in Pazartesi günü tüm işyerlerinde iki saatlik bir "iş bırakma" eylemi önerdiğini duyuruyordu. DİSK, Türk-İş'e de gerekli çağrılarda bulunmuş, diğer demokratik kuruluşlarla da ilişkiye geçmişti.

Gerçekten de, özellikle son günlerde tırmandırılan olaylar ve açık katliam girişimleri, demokratik güçlerin aktif ve kararlı tavrını büyük bir zorunluluk haline getirmiştir. Büyük sermayenin, "asayiş ve huzur" adına tezgahladığı "büyük koaliasyon" tezgahı, başta işçi sınıfı olmak üzere, tüm demokratik güçlerin sarsılmaz kayasına çarpmalıdır, çarpacaktır.

DİSK'in son çağrısını da bu açıdan olumlu bir yaklaşım olarak değerlendirmek gerekmektedir. Ancak, esas olan, bir döneme hakim olan rehavet ve "bu iş bitti, CHP geldi kurtulduk" anlayışının aşılması ve büyük sermayenin girişimlerine karşı sürekli olarak uyanık ve tetikte olunmasıdır.

Anarşik olaylar olarak kamuoyuna açıklananlar aslında faşist kıyımdan başka birşey değil. Her "anarşik olay" dan sonra faşistler kitleler önünde biraz daha açığa çıkıyorlar.

«NATO'YA HAYIR KAMPANYASI

Türkiye İşçi Partisi'nin "genişletilmiş bölge temsilcileri ve eğitim toplantıları" geçtiğimiz haftanın sonunda ilk olarak Trakya ve Batı Karadeniz bölge toplantısı ile başlamıştır. Bu toplantılar, bu hafta içerisinde yapılacaklarla birlikte, Türkiye'nin yedi bölgesinde gerçekleştirilmiş olacaktır.

Öte yandan, İstanbul il merkezinde yapılan bölge temsilcileri toplantısında konuşan Genel Sekreter Nihat Sargın, Montreux zirvesi ve ABD ile ilişkiler konusunda "tüm sorunların barışçı görüşmelerle çözümlenmesinden yana olan partisinin Ecevit-Karamanlis görüşmesini de bu açıdan olumlu karşıladığını belirterek şunları söylemiştir:

"ABD Dışişleri Bakanı Cyrus Vance' in müdahaleci ve baskıcı sözlerine Ecevit'in tepki göstermesi doğal ve gerekli olmakla beraber, Ecevit ve hükümet ambargo ve ikili anlaşma konusunda ABD yönetimi ile kongre arasında gerçekten bir tutum farkı olduğunu sanıyor ldiyse bu kadar politik safluğa şaşmak gerekir. Carter ve yönetimi ambargoyu kaldırmak, ikili anlaşmayı onaylatmak istiyor ama "Kongre dinlemiyor, senato direniyor" gibi iddialar bir oyalamaca ve savsaklamadan başka birşey değildi ve değildir. ABD ambargoyu kaldırmayı ve ikili anlaşmayı onaylamamayı baştan beri Türkiye üzerinde bir baskı aracı olarak kullanmuştır, Kıbrıs ve diğer konularda istediği sonuçlar alınıncaya kadar da öyle kullanacaktır.

"Aslında Türkiye açısından, ne ambargonun kaldırılışı, ne ikili anlaşmanın onaylanması ulusal çıkarlara uygun değildir, tersine aykırıdır. Bu anlaşma ile Türkiye toprakları üzerinde ABD hükümetine, ulusal egemenlik ile bağdaşmayan haklar tanınmaktadır. Bu ise, TCK' nun 125. maddesinde yer alan ve ölüm cezasını gerektiren, "devletin altında bulunan topraklardan bir kısmını devlet idaresinden ayırmaya matuf bir fiil" tanımına girmektedir. Bu anlaşma ile üslerin, Türk silahlı kuvvetlerinin üsleri olduğu iddiası bir aldatmacadır."

Bunun yanı sıra, Türkiye İşçi Partisi Behice Boran da yapılmakta olan bölge temsilcileri toplantılarına birer mesaj göndererek, önümüzdeki ay 4 Nisan'la 23 Nisan arasında düzenlenen "Ulusal bağımsızlık için NATO'ya hayır" kampanyası hakkında bilgi vermiştir. Boran mesajında özetle şu görüşlere yer vermiştir:

"Partimizin Merkez Yönetim Kurulunca kararlaştırıldığı üzere, Partimiz Nisan ayı içinde büyük bir kampanya hazırlamaktadır. 4 Nisan NATO anlaşmasının 29. yıldönümü. Bu yıldönümü vesilesiyle hükümetten, NATO'dan çıkılmasını talep edeceğiz. Emperyalizm ve onun askeri saldırı aracı NATO'nun dünya barışını ve ülkelerin bağımsızlıklarını tehdit eden niteliğini bir kez daha kamuoyuna duyuracağız bugün.

"Türkiye İşçi Partisi Başkanlık Kurulu'nun daha iki yıl önce belirttiği üzere Türkiye toprakları üzerinde NATO ve Amerikan üsleri ve bu üslerde haber alma tesisleri, nükleer başlıklar ve bombalar, füzeler ve bombardıman uçakları bulundukça Türkiye'ninne komşu sosyalist ülkelerle, ne Orta Doğu'daki Arap ülkeleriyle hatta ne de, genellikle anti-emperyalist 3. Dünya ülkeleriyle ilişkilerini geliştirip düzeltmesine, dış politika sorunlarında onların desteğini kazanmasına imkan yoktur. Bu üsler bölgedeki sosyalist ülkeler ve anti-emperyalist Arap ülkeleri için birer tehdit unsurudur; diğerleri için de Türkiye'nin emperyalizm safında bulunmasının göstergesidir. Bunun için de aradaki ilişkilerin güvenirlik esası üzerinden gelişmesine engeldir. Yine eskiden beri belirttiğimiz üzere Türkiye' nin NATO'ya dahil oluşu ve toprakları üzerinde bu yabancı üsleri bulunduruşu, onu dünyanın herhangi bir yerinde çıkan bir anlaşmazlık ve çatışma sonucu başlatılacak bir üçüncü dünya savaşında ilk hedef yapacaktır.

"Orta Savunma Anlaşması adı verilen ikili anlaşmanın ABD kongresinde onaylanmasının istenmesi şöyle dursun, bu anlaşma Türkiye Büyük Millet Meclisine getirilip reddedilmelidir.

dışı, bağlantısız, barış ve genel silahsızlanmadan yana bir dış politika izlenmesine ve yalnızca yurt savunmasına yönelik bir ulusal stratejiyle ulusal silahlı kuvvetler örgütlenmesini gerçekleştirmesindedir. Bölgedeki komşu devletlerle dostluk ve saldırmazlık paktlarının yapılması, 'kollektif güvenlik'in tek taraflı askeri bloklaşmalarda değil, rejim farkı gözetmeksizin yapılacak bölge ve dünya konferanslarında ve anlaşmalarında aranması, böyle bir dış politikanın ve ulusal savunma anlayışının unsurlarını oluşturacaktır."

Dediler ki...

Sahibinin Sesi:

"Sonra, böyle bir demarş, Türkiye başbakanının işi midir? Amerika Dışİşleri Bakanı Türk başbakanının muhatabı mıdır? Anlaşılıyor ki, mesele büyütülmek istenmiş, senaryo ona göre hazırlanmıştır. Eğer ortada başka bir kasıt yoksa senaryo basiretsiz bir görüşün, mizansen ustalıksız bir rejisörün eseridir." (Metin Toker, Hürriyet, 14 Mart, Salı)

Sen Olup Bitene Bakma...

"Ama diplomasidir bu, bakarsınız ABD yeni bir yöne dönebilir, Ecevit'i doyurabilir ve vaziyet değişmiş olarak uyanırız." (Cüneyt Arcayürek, Hürriyet 14 Mart, Salı)

Yine Kıssadan Hisse:

"Papaz her zaman pilav yemez. Tarih her zaman aynı koşullar ve sonuçlarla tekerrür etmez. Türkiye'nin ABD ve NATO ilişkilerini gözden geçireceği şu günlerde 'ulusal bilinci' ayakta tutmakta ve olanca gücümüzle Ecevit hükümetini desteklemekte sayısız yarar vardır.." (Uğur Mumcu, Cumhuriyet, 14 Mart, Salı)

Son Sözden Öncesi:

"Sınıf mücadeleciliğini engellemeye yönelik bir sosyal demokrasi platformunda, sosyalist harekette nicedir birikmiş 'menşevik' eğilimlerin de desteğini alan yönetim safları, bir yandan Amerika'ya çatarak, öte yandan da 'ehveni şer' kalkanı ardına sığınarak Federal Almanya'ya ve AET'ye yamanmanın stratejisini çizmektedirler. Tüm olasılık hesapları içinde, emperyalizmden icazetli bir anti-emperyalist şovenliğin, sistemin iç çelişkilerini abartıp devrimci gelişmeyi kırmayı düşündüğü de söylenebilir. (Vedii Bilget, Vatan, 15 Mart, Çarşamba)

MHP'DE PANİK VE PLANLAR

BÜYÜK SERMAYENİN "POSTAL KABARASI" MHP'DE SON GÜNLERDE DİKKATİ ÇEKEN BİR PANİK VE TELAŞ HAVASI HAKİM. ASKER ESKİSİ KURMAYLARIN ÇİZDİĞİ "ÜÇGEN" STRATEJİSİ İLE SEÇİMLERDE BAŞARI KAZANAN MHP'NİN BU ŞEYTAN ÜÇGENLERİ ÜZERİNDE DİKKATLE DURMAK GEREKİYOR. BATI'DA KENDİLERİNE EKMEK OLMADIĞINI ANLAYAN MHP KURMAYLARI, ÇABALARINI DOĞU VE ORTA ANADOLU'DA YOĞUNLAŞTIRIYORLAR. BU ARADA, BU BÖLGEDE, KURULAN BAZI ÜÇGENLERLE HEDEFE ULAŞILMAYA ÇALIŞILIYOR.

Bir CHP'li bakanın deyimiyle "büyüdükçe yumuşayan" MHP'nin Genel Başkanı Alpaslan Türkeş'i televizyon ekranlarından izleyenler soruyorlar:

— Acaba niçin bu kadar hırçın?..

MC bükümetlerinin "ağır-soğukkanlı" Başbakan Yardımcısı sık sık basın toplantıları düzenliyor, demeçler veriyor, ateş püskürüyor...

Bu hırçınlık, bu şiddet, hop oturup hop kalkmalar neden?

KATLİAM DİREKTİFLERİ

YÜRÜYÜŞ'ün bir önceki sayısında MHP'de kaynayan kazandan söz edildi. Yönetici kadrolar arasındaki klikler, çekişmeler, post üzerine tepişmeler özetle yazıldı. MHP'deki dalgalanma son günlerde tam bir panik ve suçluluk telaşına dönüştü. Çünkü bazı operasyonlarda silahlı faşist odakların MHP ile organik bağlarına ilişkin önemli bulgu ve belgeler ele geçti, geçiyor. MHP'li yöneticiler tam bir panik havası yaşıyor. Yönetimin paniği, tabanda saldırıların daha da kanlı olmasına yol açıyor. Silahlı faşist çeteler, yukarıdan gelen direktif uyarınca saldırılarına hız veriyorlar. İstanbul katliamı, bu konuda yaratılan son kanlı olay oldu.

İstanbul'daki katliam olayının yaratıldığı gün Adana'dan da şu haber geldi:

"— Hakkında tutuklama kararı bulunan Ülkü Ocakları Adana Gençlik Kolu Başkanı, beraberinde MHP Tokat Milletvekili ile Emniyet Müdürünü ziyaret ederken yakalandı."

İlk bakışta Adana ile İstanbul arası bir hayli uzaktı ama kanlı olayların Türkiye haritasındaki bağlantı ve bütünlükleri bir hayli ilginçti.

OTOMOBİLDE YAKALANANLAR

MHP yöneticilerini kan histerisine ve suçluluk paniğine sokan olay, 23 Şubat günü Adana'dan Ankara'ya gelen bir otomobilde yakalanan bazı şahısların politik kimlikleri ile birlikte otomobilin bagajında bulunan makineli tüfeklerle ilgiliydi. Kimlerdi bu yakalananlar? Ankara Valisinin ve polisin resmi açıklamalarına göre yakalananlardan Ali Halaman ile Fuat İstanbullu MHP Ankara Gençlik Kolları Yönetim Kurulu üyesi, Ekrem Pazarcı ile Sami Ocak da Ülkü Ocağı üyeleriydi. Poliste yapılan ilk sorgulardan sonra bu şahıslar mahkemeye çıkarılıyorlar, mahkeme de, bunların tutuklanmasına karar veriyordu. Mahkeme ayrıca bu şahıslara silah temin ettiği anlaşılan Ülkü Ocakları Adana Şubesi Başkanı Osman Balcı'nın gıyabında tutuklama kararı alıyordu.

İşte bu operasyondan sonra MHP'de panik başladı.

Olay sadece iki makineli tüfekle dört kişinin yakalanması olayı değildi... Türkeş'i çileden çıkaran nedenlerden de, işin bu yönünden kaynaklanıyordu. Gelişmelerin bu noktasında şiddete, terör ve tedhiş hareketlerine hız vermek, kamuoyunun gözü önünde tozu dumana katmak gerekiyordu.

BU TİTREME BAŞKA

Türkeş'in bütün endişeleri, yakalananların sorgularında neler söyledikleri̇nden ileri geliyordu. Çünkü mahkeme, Adana Ülkü Ocakları Başkanının tutuklanmasına karar verdiğine göre, yakalananlar birşeyler söylemiş olmalıydılar. "Davadan dönenlerin" vurulmaları da imkanlar elvermediği için kolay olmadığına göre, Türkeş'e sadece titremek kalıyordu, o da, sık sık basın toplantıları düzenleyerek, MHP'li gençlere "işkence yapıldığını" açıklıyordu!..

MHP Genel Başkanı Ankara'da bir yandan tozu dumana katarken, Tokat Milletvekili Faruk Demirtola'yı Adana'ya, yani silah yuvalarının güneydeki merkezine göndererek, işin o taraftan soruşturulması direktifini veriyordu.

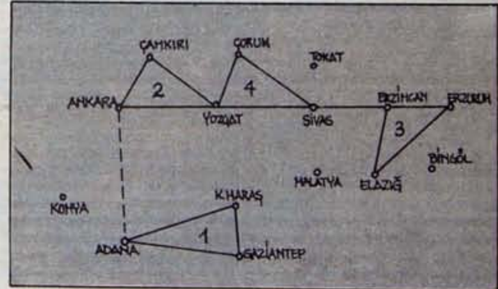
MHP Tokat Milletvekili Faruk Demirtola Adana'ya gidince yanına bir fabrika sahibini alarak Vali'yi, sonra Jandarma Alay Komutanını daha sonra da Adana Emniyet Müdürü Alpaslan Bilginer'i ziyaret ediyordu. Ve bu ziyaretlerde yanında fabrika sahibinden başka emniyetçe aranan Ülkü Ocakları Adana Şubesi başkanı Osman Balcı da bulunuyordu. Ancak ziyaretlerin üçüncü ayağında bir polis memuru Balcı'yı tanıyor ve Emniyet Müdürüne söylemesiyle, Balcı yakalanarak içeri atılıyordu...

PANİK ÇANLARI

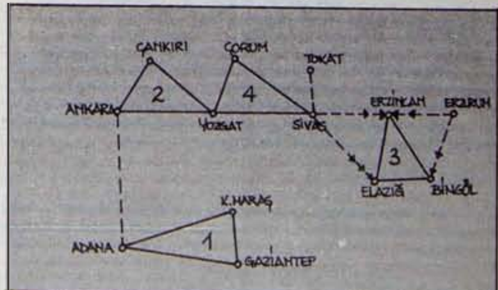
Geçtiğimiz haftalar içinde Ankara Atatürk lisesi önünde polise silah çeken MHP milletvekillerine ek olarak, bir başka MHP'li milletvekili de, "parti müfettişi" sıfatıyla yanında Ülkü Ocaklı bir faşistle "mülki, askeri ve inzibati" erkanı ziyaret ederken açığa çıkıyordu.

Üç yıllık MC dönemlerinde polis örgütünün belli başlı köşe ve kadroları faşistleştirilmesine karşın herkesin bildiği bir gerçeğin henüz bir yönüyle ortaya çıkması MHP'deki panik çanlarının çalmasına yetiyordu...

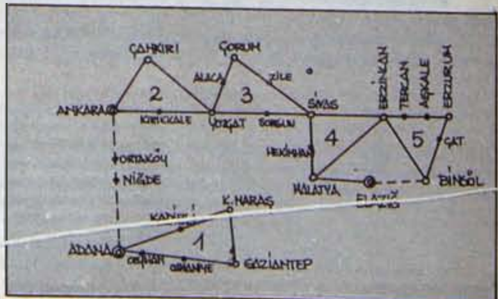
1965'ten bu yana sermaye güçlerinin finans kaynakları ile beslenen, devletin hoşgörü kanadı altında semirtilmeye çalışılan, büyük basının destek ve yardı-

5 HAZİRAN TAKTİĞİ

11 ARALIK TAKTİĞİ

BÜYÜK SALDIRI TAKTİĞİ

...diye biri

"Politika" adlı gazetenin 13 Mart Pazartesi tarihini taşıyan nüshasında "Demokratlık ve 141-142" başlıklı bir yazı yer alıyor. Yazıyı "Hüseyin Dilek' yazmış. Kimdir, bilmiyoruz. Kimliği pek de önem taşımıyor.

Önemli olan söyledikleri. Yazı, işçi sınıfının politik örgütüne ve onun liderine çamur atmak için kaleme alınmış. Her satırında, bu çamur atma özelliği dikkati çekiyor. Özü şu: Türkiye İşçi Partisi Genel Başkanı, 141-142. maddeleri küçümsüyormuş. Böylece, kimi aptalların çok meraklı okudukları bir deyişle, TİP lideri "Tekin Erer ve Nazlı Ilıcak'la aynı paralele düşüyor"muş. Yazı devam ediyor: "Evet (TİP) öylesine bir gelişme gösterdi ki, bu partinin 5 Haziran seçimlerinde CHP'nin oylarını büyük ölçüde parçalanmasını bekleyen Demirel'ler, Türkeş'ler bile şaşırdılar. ..seçim sonuçları, seçim mitingleri, burjuvaziden aldıkları icazetle "sosyalizm" adına konuşanların nereye kadar "bilimsel sosyalist olduklarını gösterdi."

Ortada bir parti var. Programının 49. sayfasında "141-142. maddelerin yürürlükten kaldırılmasını" talep ediyor. "Demokrasi Bildirgesi"nde aynı talebi tekrarlıyor. Büyük Kongre kararları arasında ise şu var: "Türk Ceza Kanunu'nun 141-142 ve benzeri diğer antidemokratik maddeleri derhal yürürlükten kaldırılmalıdır. Bu kapsam içinde Türkiye Komünist Partisi adını taşıyan kuruluş Türkiye'de yasal olarak kurulabilmelidir."

Ortada bir parti var. Ortada bütün bu belgeler var. Bir de "Hüseyin Dilek adını taşıyan kişi" var. Hüseyin Dilek'in çabası, gerçeği kendi balçığı ile sıvamak. Ama başarılı olamıyor.

Soruyoruz: Türkiye'de 141-142. maddelerin kaldırılmasını programına, bildirgelerine, kongre kararlarına geçirmiş bir parti var. "Türkiye Komünist Partisi adını taşıyan kuruluşun Türkiye'de yasal olarak kurulabilmesi" talebini ilan eden bir parti var. Hüseyin Dilek adını taşıyan kişi neci oluyor? Ne yapıyor?

Türkiye'de işçi sınıfının sesini radyolarda, miting alanlarında, seçimlerde duyuran bir parti var. Hüseyin Dilek adını taşıyan kişi kim oluyor, ne yapıyor?

Türkiye'de işçi sınıfının siyasal hareketi seçimlere girerken, CHP yaltakçılığını, "oylar bölünüyor" diye feryat ederek, sendikaları CHP'ye peşkeş çekerek, CHP damgalı tasmalarla seçim sandığı bekçiliği ederek sürdürenlerden biri mi acaba Hüseyin Dilek adını taşıyan kişi?

Herhalde onlardan biri. Kim olduğu belli değil. Belki de gerçek bir şahıs. Yalnız, gerçek bir şahıs değil de isim ve soyadının çağrıştırdığı bir başka isim ise, bu söylenenler fazla. Çünkü sosyalist hareket "yüzkızartıcı" suçlarla malul olanlardan önce böyle suçların hesabını soracak. Ondan sonra "ideolojik mücadele"...

mıyla şişirilen MHP'nin "yumuşama" masalı geçtiğimiz hafta İstanbul katliamıyla yeni bir renge bürünüyordu.

MHP nasıl "büyümüş", nasıl "yumuşamış"tı?...

MHP'NİN ÜÇGENLERİ

Partiye alınan bir takım emekli subayların harbi bilgileriyle "üçgen"ler oluşturulmuştu. Parti örgütünde başına bir büro de eklenerek "Şeytan üçgeni" diye nitelenen bu taktik ve planlar neyin nesiydi?

Herhangi bir cinayet hesabı ve soygunda izlenen ve çekilen çizgilerden pek farklı olmayan bu planlar, tabandaki genç unsurlara bir hayli çekici ve "büyük" boyutlarda ikram ediliyordu.

Yakın bir dönemi kapsayan ve 5 Haziran genel seçimleriyle 11 Aralık yerel seçimlerini de içine alan politik ve saldırı planları üçgenler biçiminde dilimlenmişti.

MHP yöneticileri oturup düşünmüşler ve üç ana merkez belirlemişlerdi. Bu merkezler Ankara, Adana ve Erzurum idi. Batıda "şimdilik ekmek yok" idi! Bu üç ana merkez arasına dizgün hatlar çekilmek suretiyle bağlantılar da sağlanmaktaydı. Ankara olaylardan ve gelişmelerden her an haberdar olacak idi. Ankara haberi alacak ve en kısa zamanda Adana ve Erzurum'a emir verecekti...

Parti, 5 Haziran seçimlerine, Adana, Ankara ve Erzurum'u kurulacak üçgenlerin merkezleri kabul ederek girmişti. Üçgenler de şöyle kuruluyordu: Adana-Kahramanmaraş-Gaziantep ilk üçgendi. İkinci üçgeni, parti yöneticilerinin işin içine biraz da esrarengiz hava katmak amacıyla pek sevdikleri deyimle "3 E"ler oluşturuyordu: Erzurum-Erzincan-Elazığ illeri... Üçüncü üçgen ise Ankara-Çankırı-Yozgat köşelerine sahipti.

GÖREVİNİ YAPAN ÜÇGENLER!

Bu arada ikinci derecede oluşmaya bırakılan üçgenler de vardı. Bazı iller de, unsurlarının geniş ve nüfuslarının büyük olması nedeniyle tek başına seçimlere giriyordu.

Hedef her üçgenin köşesinden bir milletvekili getirebilmekti.

Adana merkezli ilk üçgen görevini yapmıştı. O üçgenden üç milletvekili gelmişti.

Erzurum-Erzincan-Elazığ üçgeni de birinci üçgenden geri kalmamış, üç milletvekili getirmişti.

Üçüncü üçgende seçim öncesi tahminlerde hataların olduğu görülmüştü. MHP'nin en güvendiği Ankara-Çankırı-Yozgat üçgeninden, Çankırı görevini yapmamıştı! Ancak Ankara iki milletvekili çıkararak hatayı telafi etmişti. Yozget'tan Ali Fuat Eyüboğlu'nun gelmesiyle bu üçgen de işini tamamlamış sayılıyordu...

İkinci derecedeki Çorum-Yozgat-Sivas üçgeni ise Tokat ilinin desteği ile üç milletvekili çıkarmayı başarmıştı. İkinci derecede oluşturulan ve ihtimal üzerine seçime girilen bu üçgenden üç milletvekili alınmıştı. Bu arada bağımsız bir nokta oluşturan Tokat, Sivas ve Çorum'u beslerken bir de milletvekili çıkarmıştı.

Bağımsız merkezlerden Konya, İstanbul ve Kayseri'den de milletvekilleri çıkartılmıştı. Toplam 16 milletvekili ediyordu...

OYNAK OY SİSTEMİ

Şeytan üçgenlerinin işleyişi ise basit bir mekanizmaya dayanıyordu. Buna göre, Adana-Kahramanmaraş-Gaziantep üçgeninde, Maraş ve Antep'teki MHP'liler önce illerinde sabah erken saatlerde oylarını kullanmakta daha sonra otobüslerle Merkez Adana'ya geçmekteydiler. Burada oylarını kullananlardan Maraşlılar Antep'e, Antepliler de Kahramanmaraş'a geçmekte ve oylarını oralarda da kullanmaktaydılar. Bunun için parti özel otobüsler kiralamıştı. Bu mekanizmanın aksamadan işlemesi, üçgeni oluşturan illerin birbirlerine en fazla iki saat uzakta olmalarıyla mümkün olmuştu.

Bu işlem diğer üçgenlerde de uygulanmış, ayrıca bazı iller de örneğin Tokat, Bingöl, Malatya bu üçgenlerin birer ayağını beslemişlerdi...

Üçgenlerin görevleri sadece seçimlerle sınırlı değildi. Partinin direkt ve endirekt örgütleri kanalıyla en çok silahlandığı, çeteleştiği yerler de, üçgen alanları içinde yoğunlaştırılıyordu. Seçimler öncesi ve sırasında ve de sonrasında faşist saldırı olaylarının en yoğunlaştığı merkezlerin odağını oluşturması bakımından üçgenlerin ayrıca önemleri büyüktü. Bir benzetmeye göre, faşist istasyonlardan faşist saldırı ve yayılmalar dalga dalga yakın yörelere uzanacaktı. Elbet bunda da bir hayli başarılar sağlandı...

MİĞFER TAKTİĞİ

Üçgenlerin yerleştiriliş biçiminde ayrıca ilginç olan bir başka yan daha vardı: Güneydoğu bölgesini bir miğfer gibi kuşatması, örtmesi...

MHP yöneticileri bu konuya nedense pek önem gösteriyorlardı. Bu konudaki planlar, bu bölgenin noktalar halinde içten vurulmasına ilişkindi. Hatırlı toprak ağalarına yanaşılacak, hatta bu uğurda "Kürt milliyetçiliği" sayfaları da didiklenecek, sonuçta harekete onlar da kazanılacaktı. Böylece bölgede ilk tutunma yamaçları elde edilecekti...

5 Haziran seçimlerinden "zafer" şarkıları söylenerek çıkıldı. Bu konuda, ellerini sıcak sudan çıkarıp soğuk suya sokmayan sosyaldemokratların uyur gezerliklerinden de bir hayli yardım ve kolaylık görüldü. Bölgelerinden Ankara'ya gelen CHP milletvekilleri dalavereleri başkentte anlatıyorlardı ama bu konuda hiç bir ciddi, tutarlı bir çaba ve dosyalamaya gidilmiyordu. MHP'lileri en çok güldüren olaylardan başlıcası da buydu: Bu CHP'liler alem adamlardı doğrusu!..

YENİ ÜÇGENBAŞI: ELAZIĞ

Ülkü Ocaklı çetelerin kesin karşı çıkmalarına karşın 2. MC'ye ortak olmak MHP'nin büyüme heveslerini kamçıladı. 11 Aralık yerel seçimlerine doğuda yeni bir üçgen kurularak girildi. Diğer üçgenlerde değişiklik olmuyordu ama, doğuda merkezlik Erzurum'dan alınarak Elazığ'a veriliyordu. Yeni üçgen Elazığ-Erzincan-Bingöl'den oluşuyordu. Bu seçimlerde de, MHP'liler önce Bingöl ve Erzincan'da oy kullanmışlar daha sonra Merkez Elazığ'a gelerek oy atmışlar, daha sonra da Bingöl'lüler Erzincan'a, Erzincanlılar da Bingöl'e özel otobüslerle geçmişlerdi...

Bu üçgenin üç ayrı uzantısı durumunda bulunan Erzurum, Malatya ve Sivas ise üçgenin ayaklarını beslemişlerdir. Şöyle ki, Erzurum'daki MHP'liler Bingöl ve Erzincan'da oy kullanmışlar, Sivas'taki MHP'liler Erzincan ve Elazığ'da, Malatya'dakiler ise Elazığ ve Erzincan' da oylarını atmışlardı.

Sonuçta MHP, Erzincan, Elazığ ve Bingöl ayaklarında belediyeleri kazanmıştı.

MHP'nin 11 Aralık seçimlerinden önce bazı illerin adaylarını merkez yoklamaları ile belirlemesi ve diğer illerin örgütlerini kendi başlarına hareket etmekte serbest bırakması bir amaca dayanıyordu...

MHP'nin şeytan üçgenlerinin bugünkü durumu, buraların bir saldırı ve terör üssü durumunda olmalarıyla anlatılabilir.

Bu arada üçgenlerin yoğunlaştırılmasına da çaba gösterilmektedir. Bu çabaların doğuya yönelik olması da ilginçtir. Sivas-Malatya-Erzincan üçgenleri oluşturulmuş; Erzincan-Bingöl-Erzurum üçgenleri kurulmuş, Elazığ ise iki üçgenin ayaklarını birleştiren ve böylece Tunceli' yi çember içine alan bir ana saldırı üssü durumuna getirilmiştir...

HARİTANIN ÖZÜ

MHP'nin iç kaynaklarından dışarıya sızan görünüm budur.

Büyük sermayenin Türkiye'de, işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin politik ve demokratik mücadelesine ve örgütlenmesine karşı "vurucu güç" olarak besleyip ortaya sürdüğü MHP'nin kendi içindeki planlar dünyası budur.

Sermaye sınıflarının, en gerici, en şoven silahlarla donatıp, toplumda çaresizliği, yılgıyı, korkuyu kurumsallaştırmaya yönelik saldırısının vurucu gücünü temsile ve bu ortamda beslemeye özen gösterdiği faşist ideolojinin en iddialı temsilciliğini yüklenmeye çalışan MHP' de, hesap, plan ve tertiplerin haritası budur.

örgütlü birlik yolunda ileri

SOSYALİST GENÇLER, UZUN SOLUKLU, SEMERELERİN YAVAŞ FAKAT EMİN ALINACAĞI BİR ÇALIŞMAYI NOKTALAMAK VE BAŞLATMAK ÜZERELER. KURULUŞ HAZIRLIKLARININ TAMAMLANMASIYLA NOKTALANAN BU ÇALIŞMA, YİNE ÖRGÜTLÜ ADIMLARIN ATILACAĞI YENİ BİR ÇALIŞMAYI BAŞLATIYOR. BU BAŞLANGIÇ DAR TARTIŞMALARLA KURUMUŞ, GENÇLİĞİN ÇIKAR MÜCADELELERİNİ VERMEKTEN UZAK ÖRGÜTLERİN AKSİNE GENİŞ YIĞINLARI VE ONLARIN ÇIKARLARINDAN HAREKETLE ÖRGÜTLENMEYİ AMAÇLIYOR.

Türkiye'de gençliğin içinde bulunduğu "örgütsel dağınıklık, örgütsüzlük" tahlilinden yola çıkarak sürdürülen örgütlenme çalışmalarının sonuçlanmak üzere olduğu günler içindeyiz.

İşçi sınıfının politik önderliğinin yönlendiriciliğinde yürüyen sosyalist gençler, yurdun tüm yörelerinde birden sürdürülen çalışmaları son dönemlerde sosyalizmi "gelecek" olarak gören gençleri de katarak tamamlıyor ve işçi, köylü,emekçi, öğrenci gençlerin sosyalist yığın örgütünü oluşturuyorlar.

YANLIŞ EĞİLİMLERE KARŞI

Gençliğin örgütsüzlüğünün, dağınıklığının uç noktalara vardığı günlerde tamamlanan bu çalışmanın ayrı bir önemi var. Bu önem çalışmalara katılan işçi-emekçi - öğrenci gençlerin çokluğuyla ve çalışmalara gösterdikleri ilgiyle açıkça görülmekte.

Dünyanın çeşitli ülkelerinde kurulu bulunan gençlik örgütlerinin sosyalist mücadeleye yaptıkları katkılar, işçi sınıfının sosyalizmi kurmaya yönelik savaşında aldıkları yer sosyalistlerce bilinen gerçeklerdir. Bu alanda Türkiye uzun yıllardır bir boşluk çekmekte ve gençleri yeteri ölçüde sosyalist mücadeleye katamamanın sıkıntılarını duymaktaydı. Gençler ve özellikle hareketli olan öğrenciler yoğun faşist baskıları göğüslemeye çalışıyor, bir anlamda sürekli mücadele veriyorlardı. Sürekli biçimde faşist saldırılara karşı durmakta olan geniş gençlik yığınları içinde maceracı bir takım akımlar izledikleri, faşistlerin ekmeğine yağ süren politikalarıyla giderek yığınlardan tecrit olmaktaydılar. Özellikle öğrenciler arasında burjuvazinin isteğine uygun biçimde "tarafsızlar" kesimi türemiş ve hızla gelişmişti.

ERTELENEMEZ GÖREVLER

Tüm bu bilinen, gözlemlenen gerçeklere doğaldır ki bugünden yarına kalıcı çözümler getirilemeyecek.Bugünden yarına kurtuluş ve içinde bulunulan ortamdan ayrılmayı düşleme, sosyalist gençliğin içine düşeceği bir yanılgı değildir. Sosyalist gençler bunu bilerek uzun soluklu, semerelerinin yavaş fakat emin alınacağı bir çalışmayı noktalamak ve başlatmak üzereler. Kuruluş hazırlıklarının tamamlanmasıyla noktalanan bu çalışma, örgütlü adımların atılacağı yeni bir çalışmayı başlatıyor. Bu başlangıç dar tartışmalarla kurumuş, gençliğin çıkar mücadelelerini vermekten uzak örgütlerin aksine geniş yığınları, onların çıkarlarından hareketle örgütlemeyi amaçlıyor. Bu örgütlemeyi bilimsel sosyalizmin ilkeleriyle gerçekleştirmenin zorunluluğunu bilen sosyalist gençler örgütlenmenin mücadeleye yapacağı katkılarla önem kazanacağının bilincindeler.

Kuruluşla birlikte şimdiye kadar olandan çok daha yoğun, çok daha onurlu bir mücadele içine girilecek. Türkiye'nin tüm yörelerinde yaygın ve yığınsal bir örgütlenmenin gerçekleştirilmesi için çalışmalar başlatılacak, var olan çalışmalar örgütlü biçime geçirilecek. Örgüt dunda "geleceği" sosyalizmde gören tek bir gencin kalmayacağı bir yapıya kavuşmak için şimdiden çalışmalar başlatılacak.

Gençliği bilimsel sosyalist ideolojiyle silahlandırmak için gerekli çalışmalar başlatılacak. Bilimsel sosyalist ideoloji ile eğitilen gençlerin en önde, en özverili biçimde sosyalist mücadeleye katılmaları sağlanacak.

GÖREV BAŞINA!

Tüm bu zor fakat şerefli görevler sosyalist gençlerin, Genç Öncü'lerin başarabilecekleri görevlerdir. Genç Öncü'ler bunun bilincinde mücadelenin bir üst aşamasına geçmenin onurunu yaşıyorlar. Ve bugünlerde kuruluş çalışmalarının noktalanacağı bugünlerde "Genç Öncüler örgütlü mücadele için görev başına" sloganıyla bir gerçeği belirtiyorlar: "Gençliğin yolu işçi sınıfının politik hareketinin yoludur."

Tüm sosyalistlerin bu çalışmalar için diyebileceği tek şey "bağımsızlık - demokrasi - sosyalizm mücadelesinde Genç Öncü'nün yolu açık olsun" olmalıdır.

ZORLU BİR DÖNE[M] SORUML[U]...

ZEKİ KILIÇ

Bugün içinde bulunduğumuz dönem, koşulları açısından, işçi sınıfının politik hareketi açısından bir dönemeçtir. Böyle dönemler, niteliği gereği, daha fazla ciddiyet, sorumluluk ve titizlik gerektirmektedir. Hem atılması gereken adımı atmak, yapılması gereken hamleyi iyi hesaplayarak ama kararlılık ve korkusuzca yapmak; hem de alınması gereken önlemleri almak, gösterilmesi şart olan temkinliliği göstermek zorunludur.

İktidar olmuş hiç bir egemen sınıf, yalnızca sahip olduğu devlet aygıtına dayanarak ayakta duramamıştır, duramaz da. Egemen sınıflar için iktidar olmak demek, devlet aygıtına sıkı sıkıya sahip olduktan başka ve onun yanında, kitle tabanına sahip olmak ve "düşman" güçlerin saflarını bölmek, onun örgütlenmesini önlemek, bu yapılamıyorsa en azından bu süreci yavaşlatmak ve geciktirmek üzere ideolojik planda tekelleşmek demektir. Devlet aygıtının niteliği, iktidardaki sınıfın kitle tabanındaki ve ideolojisindeki çözülmeye ve gevşemeye paralel bir şekilde değişmektedir. Egemen sınıfların kitle tabanı, daralıp giderek hızlanan bir çözülme sürecine girdikçe; ideolojisi darbeler yedikçe ve etkisizleştikçe, devlet aygıtının tahakkümcü, baskıcı niteliği, pervasızlığa varan bir şekilde artarak açığa çıkmaktadır. Yani, sürekli ve sistemli olarak bütünlüğü olan bu süreç esas alınmadan; olup bitenler, bu sürecin mevcut ve gelecekteki gelişmelere etkisi hesaplanmadan alınacak her karar, bu doğrultuda atılacak her adımın, iktidarlar için arzulanan belirsizlikler ortamını daha da belirsizleştirmekten öte bir işlev, bir yarar sağlamamaktadır.

BURJUVAZİNİN ÇOK YÖNLÜ ÇABALARI

Burjuvazi, bir yandan işçi sınıfı ve emekçilere zor, baskı, "ikna", ya da "gönüllülük" gibi araçlarla ve bunlara uygun ideolojilerle doğrudan yönlendirebileceği bir kitle tabanına sahip olabilmek için sürekli bir uğraş verirken; diğer yandan kontrolünden çıkan, çözülen emekçi yığınları öfkeli, kızgın, ama nereye yöneleceğini bilemeyen, örgütsüz bir durumda bırakmak; onların gerçek çıkarlarını ve nihai kurtuluşlarını sağlayacak örgütleriyle buluşmalarına engel olmaktan başka mevcut ekonomik, demokratik örgütleriyle, politik örgütünün gelişmesini yavaşlatmak, durdurmak, itibarsızlaştırıp güvenilir olmaktan çıkartmak için bölmek üzere de vargücüyle sistemli bir çaba göstermektedir. Özellikle bunalımlı dönemlerde, egemen sınıflar, iktidarlarına ve sınıf çıkarlarına yönelmiş veya yönelecek örgütlenmeleri bozmaya, bölmeye veya onları işlevlerini gereğince yerine getirmekten alakoymaya, kendileri için kitle tabanı oluşturmaktan daha fazla önem verirler.

İşçi sınıfının bilimsel sosyalist partileri, burjuvaziye karşı verdikleri amansız mücadelelerinde, düşmanlarını her zaman bir bütünlük içerisinde ele almışlar; taktiklerini ve stratejilerini buna uygun olarak saptamaya çalışmışlardır. Düşmanı tanımakta zaman zaman içine düşülen yanlışlıklar, bünyelerinde yaraların açılmasına neden olmuş; böylece de, hareketlerinin gereken gelişkinliğe ulaşması önemli ölçülerde gecikmiştir.

PARÇALAR DEĞİL, BÜTÜN

Bilimsel sosyalist hareket açısından burjuva iktidarı, temeliyle, çatısıyla, duvarları, pencereleri ve kapılarıyla bütünlük teşkil eden bir bina gibidir. Burada hedef, bu binanın yıkılması; yerine yenisinin yapılmasıdır. İşçi ve emekçi sınıflar için hedef, temel unsurları bakımından tek başına çatı veya tek başına temel olarak ele alınamaz, alınmamalıdır. Bu iki temel unsurun birlikte düşünülerek değerlendirileceği, koşulların ve yapının özel durumunu da gözeten bir program ve planlama ile işe başlanıldığında ve bu işin ısrarlı takipçisi olunduğunda ancak amaca ulaşılabileceği unutulmamalıdır. Çatıyı gözardı ederek temeli veya temeli unutarak çatıyı yıkmaya yönelik her "tek yol"lu hareket; sonuçta, bina sahibinin, istediği zaman tutsak edebileceği "haklı bir hırsız"dan ya da, "haklı bir hırsızlar grubundan" öte bir anlam ifade etmeyecektir. Bu nedenle burjuvazi, iktidarının tehlikeye girdiği ve çıkarlarının zedelenmeye başladığı bunalımlı dönemlerinde, iktidarının bütünlüğünü gözetmeden tek başına temeline, duvarına veya çatısına kazma vurmaya hazır bilinçsiz öfkelerini, bugün gelişigüzel kazma vuracaklarını bile bile onlara yol açar. Böylece, binanın yıkılmaması için tamire yapacağı masrafa bilerek katlanır.

KİMİN "KURTARICI"LARI?

Türkiye burjuvazisi, dün olduğu gibi bugün de, işçi sınıfının bilimsel sosyalist hareketinin gelişmesini, ya doğrudan ya da dolaylı olarak durdurmaya, engellemeye ve saptırmaya özel bir önem ve ağırlık vermektedir. Her önemli dönemeçte, işçi sınıfımızın politik hareketinin gelişme olanağı bulduğu her dönemde, mevcut düzeni tez elden yıkmak üzere; işçi sınıfı adına veya ona rağmen onun adına "kurtarıcılar" ortaya çıkmış, hâlâ da çıkmaya devam etmektedir. İşçi sınıfımızın mücadelesine, burjuvazinin, bir yandan dışarıdan ve doğrudan doğruya yönelttiği saldırılar; diğer yandan, bu mücadeleyi saptırmaya çalışan "kurtarıcıların" içeriden yaptıkları saldırılar, sonuçta kimi zaman aynı noktalarda, kimi zaman da aynı çizgi üzerinde çakışmışlardır. Yönleri farklı, niyetleri ve söyledikleri ne olursa olsun buluştukları yerler bakımından bu ikili saldırı, her defasında, uğrunda mücadele edilerek, şehit verilerek alınan mevzilerin bir bölümünün elden çıkmasına neden olmuş, olmaktadır da.

1961 Türkiye İşçi Partisi hareketinin kendisini kuranların öznel niyetlerini giderek aşan bir raya oturtulması ve bu yoldaki gelişmesi ile birlikte, "Yön hareketi" olarak bilinen, bir akım ortaya çıktı. Giderek geliştirilen bu harekete göre, ordunun Kemalist ve "sol" olan kanadı ile iktidara gelinebilir ve bu iktidar, işçi ve emekçilerin arzulayacağı bir iktidar olabilirdi. TİP söylediği gibi, işçi sınıfı ile kurtuluşa gitmek mümkün değildi. "Yön" ile başlatılan hareket sonuna kadar bu temayı işleyerek gelişmeye çalıştı. Söylenenler doğrultusunda ilişkiler geliştikçe, amaca ulaşmak için yapılması gereken işleri gördürecek kişilere, özellikle üniversite gençliğine ihtiyaç duyulmaya başlandı. Oysa üniversite gençliği, hem örgütlüydü; hem de Türkiye İşçi Partisi doğrultusundaydı. Ayrıca gençler işçi sınıfı diyor, milli güçleri ürkütme pahasına sosyalizm diyor ve işçi sınıfı öncülüğü gereğini savunuyorlardı. Artık "kuvveden fiile" dönüşen sol cunta örgütlenmeleri söylentileri ortalıkta dolaşıyor, ancak bu örgütlenmenin gelişmesi ve amaca ulaşması belirli bir ortamın doğmasına bağlanıyordu.

ÖRGÜTÜN OTORİTESİNİ SARSMAK İÇİN...

Yapılması arzulanan, 27 Mayıs öncesi bir ortamı sağlamak üzere sokağa çıkarak askerlere çiçek atıp, onları, müdahaleye çağıran bir gençlik hareketi oluşturmaktı. Bunu yapabilmek için ise, TİP'in gençlik üzerindeki otoritesini sarsmak ve giderek yok etmekten başka çare kalmıyordu. Bu amaca ulaşabilmek için bütün yöntemler kullanılmalı; bu arada TİP'li gençlerin dili ile bile konuşulmalıydı. DEV-GÜÇ ile başlatılan senaryolar, bu amaca yönelik ilk adımlardı. Daha sonra, bu iş için ideoloji de bulundu. Başlangıçta tek, giderek sayısı 10'u aşan Milli Demokratik Devrimcilik teorisi bulundu ve bu teori hergün yeni bir katkı ile zenginleşti. Bölük pörçük edilen genç gruplardan bir bölümü ile doğrudan cuntasal ilişki içerisine girilirken; diğer bir bölümüne de "Filipin tipi sözde demokrasi"nin yerine "daha sert, daha gaddar, daha sıkı bir rejim gelmeli ki, kitleler çabuk bilinçlensin" teorisi bulundu ve bu, bir bölüm gençlere ezberlettirildi. Cunta için gereken ortam böylece sağlanıyordu ama, yapılacak diğer asıl iş henüz tamamlanmamıştı: Olası sol cunta kurmayları, iktidara geldiklerinde karşılaşabileceklerini önceden kestirdikleri TİP tehlikesi yanında, "Ecevit tehlikesinin" de bertaraf edilmesi gereği belirtiliyor ve bu amaç doğrultusunda çaba gösteriliyordu.

"SOL CUNTA" ADINA NELER YAPILDI?

Biçimi ve boyutları değişik de olsa, gençlerin sokaklara yönelik misyonu ile yetinmiyorlardı. Onlar, aynı zamanda, proletaryanın gerçek çıkarları için TİP kongrelerini basmalı, bu kongreleri almaya çalışmalı, sayısal anlamda güçleri yetmiyorsa, örgütleri işlemez hale getirilmeliydiler. Gençlerin bir bölümü, bu amaca yönelik olarak bihakkın görevlerini başarıyla yerine getirdiler. Diğer yandan, CHP kurultayına girerek Orhan Kabibay'lar, Sezai Orkut'ların başarısı için ellerinden geleni yaptılar. Bu görevleri yapanların veya yaptıranların sübjektif niyetleri ne olursa olsun, objektif olarak herkesçe görülen bu olaylarla, bu olayların sonuçları bakımından katkıda bulunduğu 12 Mart faşizmi, işçi sınıfına ve emekçilerin sırtına ağır bir yük yüklendi. 12 Mart muhtırası verildiğinde, ne yazık ki, tüm "kurtarıcılar" ile, onlarla çalışan diğer tüm "devrimci" gruplar, yapılan müdahalenin faziletlerinden söz ederek, ona övgü düzdüler. Tabii ki, sanayi ve ticaret odaları da. Yiğitliklerine Türkiye sosyalist hareketinin her zaman sahip çıkarak saygı duyacağı Deniz'ler, Yusuf'lar ve 10'larca, 100'lerce devrimci genç, objektif olarak böylesine noktalarda yanlış bir yolda şehit oldular.

Faşist baskı ve saldırılara karşı örgütlü mücadele büyük önem taşıyor...

MECİN GÖREV VE
ULUKLARI

BURJUVAZİ KOPUKLUĞU SÜRDÜRMEK İSTİYOR

12 Mart ile başlayan ve sosyalist mücadele ile demokrasi için mücadele arasında yaratılan kopukluğu, burjuvazi çok iyi değerlendirdi. 10 yılı aşkın mücadelesi ile burjuvaziye kan kusturan Türkiye İşçi Partisi' nin bir daha belini doğrultmaması için gereken herşey yapılmalıydı. Bunun için de, işçi sınıfının arasına eşit işareti koyarak özdeşleştirdiği TİP - DİSK ilişkisinin tamamen yok olması burjuvazi için vazgeçilmez hedef olarak ele alındı.

1967'de Türkiye İşçi Partisi üyesi sendika yöneticileri; DİSK'i kurdular. TİP, kendisini 1961'de kuranların öznel amaçlarını nasıl aşarak geliştiyse; DİSK de kendi yöneticilerinin sosyalizm anlamında maddeleşmemiş kişiliklerini aşarak, adım adım gelişti, güçlendi. Burjuvazi, DİSK'i işçilere TİP olarak gösteriyor; bu yolla işçilerin sendika seçme isteklerini engellemeye çalışıyordu. DİSK simgeleşmiş ama, DİSK'e üye olmak istemek, bir işçi için, işten atılmayı göze almakla eşdeğer olmuştu. DİSK'e üye bir sendikaya üye olmak, işten atılmayı göze almakla veya burjuvazinin yarattığı korkunun korkuluktan öte anlam taşıyamayacağı bilincine varmakla ancak mümkün oluyordu. DİSK, uzun süre mevcutlarını koruma mücadelesine, bu nedenle ağırlık verdi. Bu objektif durum, yöneticilere rağmen, DİSK'i giderek hızlanan ilerici bir öze kavuşma sürecine soktu. DİSK'in böylesine bir sürecin içerisine girmesi, burjuvaziyi telaşlandırdı ve onu, doğrudan müdahale etmeye mecbur kıldı. İçinde CHP' nin de bulunduğu bütün burjuva partileri, elbirliği ederek DİSK'i fiilen ve hukuken yok etmeye yöneltti. İşçi sınıfımız, 15 - 16 Haziran direnişi ile, burjuvazinin bu saldırısını püskürttü. Hemen belirtelim ki; burjuvazi, 15 - 16 Haziran işçi direnişinin hesabını DİSK yöneticilerinden sormadı. 15 - 16 Haziran işçi direnişinden dolayı "hesap verme" onuru, TİP Genel Başkanı ve arkadaşlarına verildi.

YENİ BİR FETİŞ!

12 Mart faşist dönemi ile başlayan ve hâlâ devam eden dönemde, burjuvazi DİSK'e doğrudan değil, onu içinden yönlendirerek ilerici özünü boşaltmaya başladı; hâlâ da bu işlevini sürdürüyor.

Bugün de tıpkı dün gibi DİSK imajı ön planda. Hatta, başına "yaşasın" sıfatı eklendi. Sadece geçmişten farklı olarak "Yaşasın DİSK" demek, "Yaşasın DİSK'e" üye olmak işçi sınıfının politik mücadelesini, örgütlenmesini engelleyen bir faktör haline getirildi.

Biçimi, zamanı, koşulları, niteliği ve taraftarları ayrı olmakla birlikte; gelişmeleri yönlendiren gerideki gizli el hep aynı: Burjuvazi. Sadece, oyuncular ve figüranlar değişik. Dün, biçimi 12 Mart'ın gerçekleşebilme biçimi şeklinde tasarlanmamış olsa bile, "Yön hareketi" olarak başlayan, daha sonra Milli Demokratik Devrim ile kucaklaşan hareketler sonuçta hangi noktalarda buluşup, hangi çizgi veya çizgilerde çakıştılarsa; bugün yapılanlar da, yarın olası gelişmeler için burjuvazice kullanılabilecek araçlara, gereken ortamı ve zemini hazırlamak genel amacını içermektedir. Dün burjuvazi bir yandan işçi sınıfının sosyalizmi hedef alan politik hareketini zayıflatmak, onu kitleler gözünde küçültmek, kullanması gereken araçları gereken etkinlikte kullanmasına mani olmak, giderek bu şartlar elveriyorsa geriletmeyi amaçlarken; diğer yandan, gerek duyulduğunda ve sınıf çıkarları dayattığında olası 12 Mart'ları gerçekleştirmek; bu amaç için de araçlar bularak bunları kullanmayı tasarladı ve uyguladı.

ÖRGÜTE YÖNELİK OPERASYON

Bugün burjuvazi, bir tarafta TİP'in gelişeceği alanlara ambargo koymaya çalışmakta; diğer tarafta kullandığı veya şartlar gerekli göründüğünde kullanabileceği araçları etkisizleştirmek için, önceden bunları muhkam etmek yolunda çaba göstermektedir.

Burjuvazi, tıpkı dün olduğu gibi bugün de, Türkiye İşçi Partisi'ni itibarsızlaştırmak için, hem "5 parti" masalını sürekli olarak ortaya koymakta; hem de, CHP'ye olması gerekenden fazla misyon yüklüyor görünerek, her türden solu dilediğince yönlendirebilmek olanağını bulmakta ve yine her türden solu, TİP'e düşmanlık çizgisi üzerinde birleştirmeye gayret etmektedir.

İşçi sınıfının önüne çıkartılan engeller yine örgütlü hareketçe temizlenecek...

Yine burjuvazi, 12 Mart'la başlayan ve hâlâ çok sistemli bir şekilde geliştirilen TİP'in genel olarak işçi sendikaları, özel olarak DİSK üzerindeki etki alanını sınırlandırmak; işçi sınıfının politik hareketi ile sendikal hareket arasındaki ilişkiye gevşetmek, geriletmek için elden gelen tüm çabayı gösterdi, göstermeye devam etmektedir. Ancak bu alandaki operasyonları, doğrudan doğruya has partisi olmasa da, "sol" partisi vasıtasıyle gerçekleştirmeye çalışmaktadır. Dün Yön hareketiyle başlayıp, "sol" cunta etrafında oluşturulan örgütlerle ve hareketlerle sözde solu yönlendiren burjuvazi, bugün; CHP ile ufak bir öztürkçeleştirme değişikliği ile, ama aynı sloganla bu defa "Ulusal Demokratik Devrim" sloganı ile amacına ulaşmaya çalıştı. 12 Mart öncesi kadar büyük maaliyetlere yol açmamakla birlikte; ulusal demokratik devrimciler işçi sınıfımızın politik hareketinin ulaşabileceği yere, gösterebileceği gelişmeye kavuşamamasında önemlice payları ve katkıları oldu. CHP ile geliştirilen operasyon bu kadarla kalmak zorundaydı. Çünkü bugünkü Türkiye İşçi Partisi, dünün Türkiye İşçi Partisi değildi. Önüne çıkartılan engeller çoktu ama, TİP niteliği açısından gerçekten yeni, zaafsız, belki yavaş, ama inatçı, ısrarlı, ilkeli ve kararlıydı. Burjuvazi için geçmişte olduğu gibi Türkiye İşçi Partisi'ni zaafa uğratmak, onun engelleri tek tek aşarak yoluna devam etmekten alakoymak mümkün olmadı. CHP, kullandığı limonları sonuna kadar sıktı, sonradan posaları fırlatıp attı.

DÖNEMEÇ NOKTASINDA GÖREVLER

Bugün içinde bulunduğumuz dönem, koşulları açısından, işçi sınıfımızın politik hareketi açısından bir dönemeçtir. Böyle dönemler, niteliği gereği daha fazla ciddiyet, sorumluluk ve titizlik gerektirmektedir. Hem atılması gereken adımı atmak, yapılması gereken hamleyi iyi hesaplayarak, ama kararlılık ve korkusuzca yapmak; hem de, alınması gereken önlemleri almak gösterilmesi şart olan temkinliliği göstermek zorunludur.

Bir yanda, işçi sınıfımızın sosyalizmi hedef alan partisini, Türkiye İşçi Partisi'ni nicelikçe ve nitelikçe etkinleştirip güçlendirmek; onu, umutsuzluğa dönüştürülen kitlelerin umudu durumuna getirmek en temel ve en sürekli birincil görevimiz iken; diğer yanda, faşizmin, özellikle tam boy açık faşizme giden yolların varlığını ve faşist tehlikenin sürekli olarak ve artarak dayatan güncelliğini biran için bile olsa göz ardı etmemek gerekir. CHP'yi vaad ettiklerine sahip çıkartmalı; CHP iktidarda kalacaksa, oylarıyla onu iktidar yapanın kitleler olduğunu ve kitlelerin sahip oldukları demokratik araç ve mevzilerin etkin bir şekilde kullanılması ile ancak mümkün olabileceğini sürekli olarak vurgulamalı; bu doğrultuda CHP'yi iş yapmaya zorlamalı, mecbur kılınmalı, bundan kaçınıyorsa en amansızca eleştirilmeli ve teşhir edilmelidir. Dikkat edilmesi gereken, antifaşist mücadele açısından CHP kitlesinin taşıdığı önemdir; bu önem göz ardı edilip, işi CHP-AP, yeni MC veya her türden cuntaya yolaçacak her türden sözde solun veya olası "kurtarıcı" arayıcıların ekmeğine yağ süren durumda olmamaktır.

GÖREV, İŞÇİ SINIFININ ÖRGÜTÜ TARAFINDAN BAŞARILACAKTIR

Burjuvazi, dün olduğu gibi bugün de, sosyal demokrat ideolojisiyle, ırkçı-şoven milliyetçi faşist ideolojisiyle, dinci ideolojisiyle, mason localarıyla, işçi sınıfı mücadelesi içerisine soktuğu sapkın akım ideolojileriyle, tekel olma durumunu sürdürüyor. Burjuva ideolojisini toplumun her katındaki bu tekel olma durumu, yalnızca işçi sınıfının politik alandaki örgütlenişi ile ve ideolojisinin kitleselleşmesiyle frenlenebilir; giderek zayıflayabilir ve yok olma sürecine girebilir.

Gün, dünün hainlerini bağışlamak günü değil ama, yaratılan sisin arkasındaki gerçeği göremeyenleri karalamak veya onları görmemezlikten gelmek günü de değildir. İçinde bulunduğumuz günler ve önümüzdeki dönem, işçi ve emekçi kitleler için ve onların kurtuluşlarına öncülük edecek politik örgüt için ciddi ve önemli bir dönemdir. Bu dönemi dikkatlice değerlendirmek; atılacak adımları büyük bir sorumluluk ve titizlikle ele almak gereklidir, zorunludur. İşçi sınıfı ve emekçi kitlelerin örgütlenişinden, kitlesel eylemlerine ve direnişlerine kadar varan gücünü, olması gereken yükselişe ve olgunluğa doğru yolalırken bunun karşısında sorumlu ve titiz olmak; elbette, tek hücreli amipler gibi hergün yeniden ortadan bölünen sözde sol grupların harcı değildir. Bu görev, tüm dünyada olduğu gibi, ülkemizde de işçi sınıfımızın bilimsel sosyalist partisinin görevi, aynı zamanda onuru olacaktır.

CHP'NİN "FAŞİZMİ EHLİLEŞTİRME" POLİTİKASI VE GERÇEKLER

BİR BURJUVA PARTİSİNİN, KAYNAĞI KAPİTALİZM OLAN FAŞİZMLE TEK BAŞINA MÜCADELE EDEBİLMESİ, EŞYANIN DOĞASINA AYKIRIDIR. ANCAK YİNE DE, BU PARTİNİN FAŞİZME KARŞI MÜCADELEYE ÇEKİLMESİ, FAŞİZME YARAYACAK GİRİŞİMLERİN ÖNLENMESİ ZORUNLUDUR. CHP'NİN DE DEVLET KADROLARINDAKİ FAŞİSTLERİN TEMİZLENMESİ İÇİN MUTLAKA ZORLANMASI GEREKİR. FAŞİST SALDIRI, CİNAYET VE TERÖRÜ OY ALMAK İÇİN KULLANAN CHP İŞÇİ VE EMEKÇİLERDEN ALDIĞI OYLARIN KARŞILIĞINI VERMELİDİR.

Yukarıda, CHP'nin ehlileştirmeye çalıştığı ülkücülerden bazıları görülüyor.

Faşizmin tırmanışında devlet kadrolarının "işgali"nin, devlet dairelerine ve özellikle kilit noktalara faşistlerin ya da "faşizme kazanılacakların" yerleştirilmelerinin ne kadar önem taşıdığı, geçtiğimiz yıllarda somut olarak yaşandı. Bu konuda teorik olarak söylenenler, pratikte doğrulandı. 1. ve 2. MC dönemlerinde MHP en çok bu konuya önem verdi. MHP'li milletvekillerine bağlı bakanlıklarda, bu bakanlıkların çeşitli kuruluşlarında, "kadroların faşistleştirilmesi" en ivedi görev bilindi. Özellikle Ticaret Bakanlığı'yla bakanlığa bağlı Fiskobirlik, Tariş, Antbirlik'te ve Gümrük ve Tekel Bakanlığı, Sağlık ve Sosyal Yardım Bakanlığı'nda yerleştirilen faşistlerin sayısı binleri aştı.

Sermayeyle devletin içiçe girdiği koşullarda, devletin ele geçirilmesi, faşist kadrolarla doldurulması sermaye için kuşkusuz büyük önem taşır. Kapitalizmin sömürüsünün, baskısının bu kadrolar aracılığıyla gizlenmesi, kimi zaman da bu kadrolar eliyle yürütülmesi açısından önem taşır. 1. ve 2. MC dönemlerinde devlet kadrolarının faşistlerce doldurulmasına bu nedenle ağırlık verildi. Öte yandan, devlet kadrolarının faşizm için bir başka önemi daha vardır. O da, bu kadroların dağıtılmasıyla faşizme yandaş kazanılması, taban oluşturulması. Nitekim, bu kadroların bir bölümü, işsizliğin kıskacında bırakılan ve aslında çıkarları faşizmle taban tabana zıt olanlara verildi. Karşılığında istenen yalnızca "taban" olmalarıydı.

Bu kadar önemli bir konunun üzerinde aynı önemle durmak, kadroları faşistlerden arıtmak gereği, zorunluluğu sık sık vurgulandı. İşçi ve emekçi sınıfların bu konudaki hassasiyetini ve talebini bilen CHP de, seçimler öncesinde hep hesap sormaktan kadroları temizlemekten söz etti, bu vaadlerle oy istedi.

CHP VE FAŞİZM

Faşizme karşı mücadele edebilmek için, herşeyden önce faşizmi bilmek, tanımak gerekir. Faşizmin kaynağını ve amaçlarını kavramak gerekir. Faşizme, yapısı gereği, "demokratik rejimlerde yer almasında bir sakınca olmayan can sıkıcı - kötü bir düşünce akımı" olarak bakan CHP'nin, faşizme karşı mücadele anlayışı da elbette bu bakıştan soyut olmayacaktır. İşçi ve emekçi sınıfların baş düşmanı, insanlık düşmanı faşizmi "sıkılı yumrukla sunulan gül"lerle insanlığa davet edebileceğini, yumuşatabileceğini düşünecektir. Bugün iktidardayken yaptığı gibi.

Faşist terör, baskı ve cinayetleri oya dönüştürmeye çalışan, "oy malzemesi" olarak kullanan CHP, şimdi işçi ve emekçileri, faşizmin "pek o kadar da tehlikeli bir şey olmadığına" inandırmaya çalışıyor. "Bakın, bir iki derken katilleri yakalamaya başladık. Biraz daha sabredin, önünü alacağız" diyor. Bu arada, devlet kadrolarının işgalini unutturmak için ne gerekirse yapıyor. Sorun, iki tabanca, birkaç yüz mermi, üçbeş dinamitle yakalanan bir avuç faşiste indirgeniyor.

Çok söylendi. Tek tek sivrisineklerle uğraşmak bir yarar sağlamaz. Batağın kurutulması gerekli. Oysa CHP şimdi elinde sinek öldürme raketi, oradan oraya koşturup duruyor. Batak ise, yeni yeni sinekler üretiyor. Üstelik de en çok CHP'nin işçi ve emekçi sınıflar yararına vaad edip de yapmadığı, yapamadığı şeyleri kullanarak.

Gümrük ve Tekel Bakanlığı'nda TÜM-DER İşyeri temsilcisi olan Halim Ülker faşistlerce planlanarak öldürülüyor; öte yandan Bakanlıktaki faşistler yerlerinde oturuyorlar.

TRT'de çalışan iki faşist silahlarla yakalanıyor. Öte yandan, bu faşistlerle ve MHP ile organik ilişkileri bilinen diğer faşistler yerlerinde tutuluyor.

Faşistlerin en çok yuvalandığı yer olan emniyet örgütü, üst kademedeki bir iki değişikliğin dışında olduğu gibi muhafaza ediliyor.

"ELİ KOLU BAĞLI BAKAN!"

Faşist saldırı ve cinayetler sürerken, İçişleri Bakanı her gün yeni "önlemler" icat ediyor. "Anarşiyle mücadele " komiteleri, "anarşiyi tesbit" komiteleri kuruyor. Bu arada, çok özel sohbetlerde de çevresindekilere yakınıyor: "Bir yere baskın yapılsın diyorum. Gidiyorlar, jilet bile bulamıyorlar. Belli ki, önceden haber verilmiş. Elim kolum bağlı.. Hiç kimseye birşey yaptıramıyorum." diyor. Eski asker, İçişleri Bakanı İrfan Özaydınlı kollarının bağlarını çözmek için birşey yapmaya da yanaşmıyor. Polis örgütü hakkında bilgi vermek, faşistlerin ve katillerin saptanmasında yardımcı olmak isteyen POL-DER yöneticilerini kabul etmiyor, görüşmek istemiyor. "Ya komünistlere teslim oldu derlerse" diye çekiniyor.

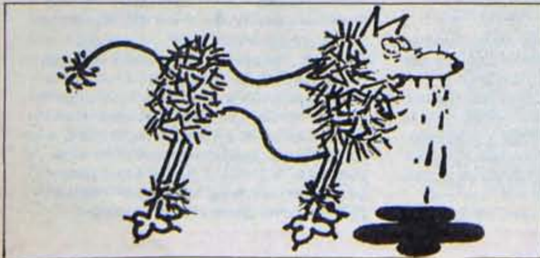
Devlet kadrolarındaki faşistlerin elini kolunu bağlamalarına seyirci kalarak, faşizme prim veriyor.

"FAŞİZME KARŞIYSAK "KIYIMA DA KARŞIYIZ!"

CHP, ne kadar insancıl olduğunu kanıtlamak için olsa gerek, sık sık "faşizme karşı oldukları için, onun yöntemlerini kullanmayacaklarını" tekrarlıyor. Eğer faşist kadrolar temizlenirse, bu kıyım olmaz mı? Kıyım olursa da faşistlerle aynı potaya girilmiş sayılmaz mı? Gerekçeleri bu. Görünürde bu. Bu, burjuva demagojisinin ustalıkla kullanılmasından başka birşey değil. Faşizmin kaynağının, amacının ve niteliğinin saklanmasına hizmet ediyor. Faşizme karşı mücadelenin saptırılmasını amaçlıyor. Devlet kadrolarının faşistleştirilmesinin, faşizm ve sermaye için büyük önemini gözlerden kaçırmaya çalışan bu mantık, teslimiyete dönüşüyor. "Kıyım" yapmamış olmak için devlet kadrolarındaki faşistlere dokunulmuyor. Sağlık ve Sosyal Yardım Bakanlığı'na MHP'li bakan Cengiz Gökçek tarafından doldurulan yüzlerce faşist militan, "görevlerini" sürdürüyor. Milli Eğitim Bakanlığı'ndaki faşist işgal devam ediyor.

Özaydınlı: Ne yapabilecek ki...

Devlet kadrolarına faşistlerin doldurulmasının ikili önemli vurgulandı. Bu önem; söz konusu kadrolar, Sağlık ve Sosyal Yardım Bakanlığı, Milli Eğitim Bakanlığı, Gümrük ve Tekel Bakanlığı gibi, Türkiye'nin en küçük köşesine kadar uzanan, örgütü olan kuruluşlarda daha da artıyor. Ve bu "özel önemi olan" kuruluşlardaki faşist işgale CHP dokunamıyor. "Kıyıma karşı" olduğu için dokunmak istemiyor!

İki kere iki kaç eder?

CHP'nin "son büyük kazanımları"ndan biri olan, avukatlığını sermayenin hizmetinde sık sık kullanan, bu nedenle de CHP tarafından yönetime getirilerek ödüllendirilen CHP Genel Sekreter Yardımcısı Uğur Alacakaptan, geçtiğimiz hafta, partisinin görüşlerini anlatmak için Gaziantep'e gitti. Gaziantep'deki CHP Bölge toplantısında konuşan Uğur Alacakaptan çok ilginç şeyler söyledi.

"CHP önceki hükümetten hesap soracaktır. Ancak bu hesap sorma intikam alma biçiminde olmayacaktır." dedi.

Uğur Alacakaptan, önceki hükümetten neyin hesabının nasıl sorulacağını anlatmadı, ama bir yüksek mühendis olan Süleyman Demirel'in hesabının çok iyi olduğu, bu nedenle de şimdiye kadar görüldüğü gibi bundan sonra da CHP tarafından sorulacak hesabın karşılığını vererek sınıfını geçeceği sanılıyor. Ancak, başlığa bakıp yanılmamak gerek: CHP'nin önceki hükümetten ve başından soracağı hesap bu kadar basit olmayacaktır kuşkusuz. Ama, intikam almayı da amaçlamadığına göre, CHP olsa olsa çok bilinenli denklemler soracaktır.

Uğur Alacakaptan, Gaziantep'deki toplantıda bir gerçeği daha su yüzüne çıkardı. CHP, önceki hükümetten öyle bir düzen devralmıştı ki, buna kapitalist düzen değil, olsa olsa çağdışı bir sömürü düzeni denebilirdi. Konuşmayı dinleyenler bu açıklama üzerine, çağdışı sömürünün nedeninin, kapitalist düzen değil, önceki hükümet olduğunu kavrayıverdiler. Bugüne kadar nasıl olmuştu da anlamamışlardı, çağdışı sömürünün hükümetin marifeti olduğunu! Doğrusu ya Alacakaptan'ın konuşması çok, pekçok aydınlatıcı olmuştu.

Montreux zirvesi ve sonrası:

AVA GİDERKEN AVLANMAMAK İÇİN...

YAKIN TARİH, TÜRKİYE İLE YUNANİSTAN'IN ULUSAL ÇIKARLARI ARASINDA KALICI VE DÜNYA BAŞIRI İÇİN YARARLI BİR DENGENİN HER ZAMAN KURULABİLECEĞİNİ GÖSTERMİŞTİR. FAKAT BU SONUÇ, ANCAK, HER İKİ TARAFIN DA, EMPERYALİST DEVLETLERİN BÖLGEDEKİ MİSYONUNU, NE GİZLİ NE DE AÇIK OLARAK, ÜSTLENMEYE ÇALIŞMADIKLARI DÖNEMDE GERÇEKLEŞEBİLMİŞTİR HER İKİ ÜLKE YÖNETİMLERİ DE, ARALARINDAKİ İLİŞKİLERDE, NATO'NUN BİRER AİLE BİREYİ OLARAK DAVRANMAYI SÜRDÜRDÜKÇE, OLUMLU YAKLAŞIMLARIN SADECE DEMAGOJİK YANILTILARA YÖNELİK OLDUĞU SONUCUNA VARMAK KAÇINILMAZ OLACAKTIR.

Montreux'deki Ecevit - Karamanlis zirvesi, Türkiye'nin dış politikası için önemli sayılabilecek gelişmeleri de beraberinde getirdi. Montreux zirvesinin sonuçları, yaklaşık olarak beklenen yönde oldu. Buna karşılık, ABD Dışişleri Bakanı'nın Montreux görüşmelerinin sürdüğü bir sırada yaptığı açıklama, değişik boyutlarda bir tartışmayı başlattı. Türkiye ve dünya kamuoyu, yeni bir bekleyiş dönmine girdi.

BİR BAŞKA ZAMANLAMA

Montreux zirvesi, Türkiye'nin ağır iç politik ve ekonomik sorunlarla karşı karşıya olduğu bir dönemde gerçekleşti. 1 Mart devalüasyonuyla birlikte Türkiye, bir dizi ekonomik önlemin sonuçlarının, gerek emekçi halk kitleleri gerekse tekelci büyük sermaye açısından adım adım kendisini göstereceği bir döneme girmişti. Buna karşılık, Ecevit'in Montreux için Türkiye'den ayrılmasından bir gün önce İçişleri Bakanı, iç güvenliği sağlamak amacıyla alındığı öne sürülen önlemlerin, en erken Mart ayı sonundan başlayarak etkisini gösterebileceğini açıklıyordu. Montreux zirvesiyle ağırlık kazanan dışpolitik gelişmeler, Ecevit hükümetinin kamuoyundan bir "zaman" kredisi talep ettiği böyle bir dönemde, dikkatleri bir ölçüde ve bir süre için de olsa yeni bir yöne kaydırdı.

YORGANA GÖRE UZATILAN AYAK

Montreux zirvesi, bir yanıyla, Türkiye ile Yunanistan arasındaki ilişkilerdeki gergin tırmandırılmasmdan geriye dönüş yönünde olumlu sayılabilecek bir gelişmeyi başlatnuştır. Montreux zirvesi iki ülke arasındaki gerginliğin, karşılıklı sorunların teknik düzeyde bile gözden geçirilmesini olanaksızlaştıracak ölçüde geliştiği bir dönemde yapıldı. Zirvenin yapıldığı bu koşullar, zirvenin amaçlarını da belirliyordu. İki ülke başbakanı, aralarındaki buluşmanın, sorunların çözümünde yeni adımların atılmasına olanak yaratabilmek için, karşılıklı güvensizliğin bir ölçüde giderilmesine, gelecekte izlenecek en genel ilkelerin belirlenmesine yönelik olduğunu belirttiler. Teknisyenlerin üzerinde çalışabileceği bir çerçeve oluşturmaya çalıştılar. Ayaklarını yorganlarına göre uzattılar.

Yayınlanan ortak bildiri ve karşılıklı olarakyapılan açıklamalar, Montreux zirvesinin sınırlı amacına önemli ölçüde yaklaştığını ortaya koydu. Teknik düzeydeki görüşmelerin sürdürülmesinde, ve tarafların zirve sırasında öğrendikleri görüş ve eğilimlerin incelenmesinde, görüş birliğine varıldığı açıklandı. Ortak bildiri'de "iki ulusun yararından" söz edilmesi de, anlaşmazlıkların çözümü için elverişli bir zemine yaklaşılabileceğini gösterdi.

İÇTENLİK VE DEMAGOJİ

Başbakan Ecevit, Montreux görüşmeleri sırasında iki önemli konu üzerinde durdu. Birinci olarak, taraflar arasında ortak bir anlayışa varılmasının, ancak tarafların birbirlerinin meşru çıkarları arasında bir denge gözetmeye samimi olarak çalışmalarıyla mümkün olabileceğini söyledi. İkinci olarak, iki ülke arasındaki ilişkilerin normalleştirilebilmesi için, başka devletlerin bu ilişkilere müdahale etmemesinin zorunlu olduğunu vurguladı. Böylece, dünya kamuoyunda, devletler arasında barışçı ve demokratik ilişkilerin kurulmasına titizlikle ilgi gösteren güçlerin dikkatini çekecek bir tutum içinde gözüktü.

Önümüzdeki dönem, bu tutumun içtenliği için bir sınav dönemi olacaktır. Montreux zirvesinin, Türkiye ile Yunanistan'ın ilişkilerinde olumlu bir dönemin başlangıcı olması, Ecevit'in vurguladığı yaklaşımların içtenliğine bağlıdır. Yakın tarih, Tükiye ile Yunanistan'ın ulusal çıkarları arasında kalıcı ve dünya barışı için yararlı bir dengenin her zaman kurulabileceğini göstermiştir. Fakat bu sonuç, ancak, her iki tarafın da, emperyalist devletlerin bölgedeki misyonunu, ne gizli ne de açık olarak, üstlenmeye çalışmadıkları dönemlerde gerçekleşebilmiştir. Her iki ülke yönetimleri de, aralarındaki ilişkilerde, NATO'nun birer aile bireyi olarak davranmayı sürdürdükçe, olumlu yaklaşımların sadece demagojik yanıltmalara yönelik olduğu sonucuna varmak kaçınılmaz olacaktır.

İHANETİN PANİĞİ

Montreux zirvesinin sonuçlarından biri, ihanetin paniği oldu. Milliyetçi Cephe'nin büyük "başı", Montreux görüşmelerinin sonucunu "büyük bir hiç" olarak niteledi. Gerici, faşist diğer "küçük başlar" da bu koroya değişik tonlarda katıldılar. Böylece, iki ülke arasındaki gerginlikleri, bir yandan militarist üst kademeleri kışkırtmaya, diğer yandan kitleleri şartlandırmaya yönelik şoven propagandaları için bir malzeme olarak ayakta tutmak niyetlerini ortaya koydular. Büyük "baş", Türkiye ile Yunanistan arasındaki anlaşmazlıkları "çıkar çatışmasına" dayandığını "feryat" ederek, sözde puan toplamaya çalıştı. Milliyetçi Cephe ve onun kanadı altındaki gerici güçler, ulusal çıkarları savunma adı altında, ulusal çıkarlara ihanetlerini bir kere daha belgelediler. Maocu faşistler de onların korosuna katılmakta gecikmedi.

FIÇIDAKİ FİLOZOF YA DA TEŞBİHTE HATA

Montreux görüşmeleri sürerken ABD Dışişleri Bakanı'nın, silah ambargosunun ele alınmasının Nisan'a ertelendiğine ilişkin bir açıklamada bulunması, Türkiye - Yunanistan ilişkilerinin çerçevesini bütünüyle aşan bir tartışmayı başlattı. Ecevit'in, "fıçıdaki filozof Diyojen"e atıfta bulunarak, Vance'a verdiği cevap, Türkiye-ABD ilişkilerinin gelecekteki yönüne ilişkin spekülasyonları yoğunlaştırdı. Bir yandan, Ecevit'in bu tepkisi, bir kısım ilerici basının aynasında, ulusal bağımsızlığı korumaya kararlı bir liderin çıkışı olarak yansıtıldı. Diğer yandan da, gerici faşist partilerin sözcüleri, başbuğun işaretiyle, zamansız bir sertlikle ABD'yi gocundurarak "bir çuval inciri berbat eden" başbakanı, emperyalist efendileri ile tekelci parababalarının gözünden düşürmeye yönelik bir kampanyayı başlattılar.

Bu arada, Ecevit'in çıkışının, Montreux'de bütün gözler üzerine çevrildiği, bu arada Batı Avrupa'lı sosyal demokratların kendisini daha yakından tanımaya hazırlandığı bir sırada, dünya kamuoyunun merkezi olmaya yönelik bir jest olduğu biçiminde yorumlar yapıldı.

AĞAÇLARI DEĞİL ORMANI GÖRELİM

Ecevit'in çıkışı, şu ana kadar, somut olgulardan çok, soyut tartışmalara yol açtı. "Göğe etmeme" çağrısı üzerine ABD Dışişleri Bakanlığı tarafından yapılan "tavzih", ABD yönetiminin tutumunda somut bir gelişmeyi simgeledi. Söz konusu "tavzih"in, daha çok bir yorum zorlaması çabası olduğunu Ecevit de belirtti. Bu arada, ormanın yerine ağaçları gözlere batırmaya yönelik yorumlarla karşılaşıldı. Ecevit hükümetinin İncirlik hava üssünü kapatmak, ülkemizdeki 7 bine yakın ABD savaş uzmanını sınırdışı etmek gibi önlemler alabileceği öne sürüldü. Ecevit'in, Mayıs sonunda Washington'da yapılacak geleneksel NATO zirvesine katılmayabileceği, katılsa bile zirvenin "şeref başkanı" olarak yapacağı konuşmada ABD'ye çatabileceği görüşleri ortaya atıldı.

Bu görüşlerin, Ecevit'in çıkışını açıklayabilmesi mümkün değildi. Ecevit' in Montreux otelinin lobisinde umulmadık biçimde ortaya çıkan tepkisi, daha çok, ABD'nin, Kıbrıs konusunda beklenen gelişmelerin takviminde yaptığı bir zorlamayla ilişkili görülüyordu. Ecevit, Vance'a gösterdiği tepki ile, hükümetinin, Kıbrıs konusunda hazırladığı önerileri, ABD silah ambargosunun kaldırılmasından önce açıklamaya razı olmayacağını belli etmek istemişti.

Silah ambargosunun kaldırıldığı öne sürülen anlaşmanın onaylanması için söz verilen tarihin Mart ayından Nisan'a ertelenmesi, Ecevit hükümetinin, Kıbrıs'la ilgili önerilerini anlaşma onaylandıktan, yada onaylanacağı resmen belli olduktan sonra açıklama tasarısını bozmuş olmalıydı. Ecevit ve hükümeti, ambargonun onaylanmasını sağlamak için "ödün" vermiş konuma düşmek niyetinde değildi. Tersine, Kıbrıs'la ilgili önerilerini, ABD'den koparılmış sayılacak önemli bir "ödün"ün haklı karşılığı biçiminde açıklamış olmayı tasarlıyordu. Ecevit, Montreux'de Vance'ın açıklamasını öğrenince, kendisini, "ava giderken avlanmış" durumda bulmuştu.

AVA GİDERKEN AVLANMAMAK İÇİN

Ambargonun kaldırılması ile Kıbrıs sorununda girişilecek önlemler arasındaki takvim sırası ne olursa olsun, bu iki olgu arasındaki ilişki açıkça ortada olduıkça, ABD'nin ve NATO'nun Kıbrıs sorununa müdahalesini gizlemek mümkün olmayacaktır. Türkiye'deki ve dünyadaki demokratik güçler, kısa vadeli pazarlıkları gözeten geçici tutum alışlarla, içtenlikle ulusal bağımsızlıktan ve dünya barışmdan yana politikaları birbirinden ayıracak kadar uyanıktır. Ne emperyalizmin çıkarları doğrultusundaki bir Kıbrıs çözümüne, ne de erg geç Türkiye'nin emperyalizme bağımlılığını artıracak girişimlere, Kıbrıs'da yaşayanların, Türkiye'nin ve dünyanın ilerici güçlerinin boyun eğmesi düşünülemez. Ülkemizin NATO'ya bağımlılığı korundukça, ikili anlaşmalar feshedilip tüm yabancı üsler topraklarımızdan sökülüp atılmadıkça, gerçek bir ulusal bağımsızlıktan ve kişilikli bir dış politikadan söz edilemez. Ava gidildiği sürece avlanılması kaçınılmazdır.

Zirvedeki sosyal demokratlar: Ormanı kim görüyor?

ABD, Latin Amerika'da yumuşak iniş çabasında

LATİN AMERİKA ÜLKELERİ ÜZERİNDEKİ EGEMENLİĞİNİ GÜÇLENDİRMEYE ÇALIŞAN ABD YÖNETİMİ, GERİCİ REJİMLERLE İŞBİRLİĞİNİN YARATTIĞI OLUMSUZ HAVAYI GİDERMEK İSTİYOR. BREZİLYA'DAKİ FAŞİST DİKTATÖRLÜĞÜN, SOSYALİST ENTERNASYONAL'LE İLİŞKİLERİNİ GELİŞTİRMESİ DİKKATİ ÇEKİYOR. BU ARADA, ŞİLİ'DEKİ FAŞİST CUNTANIN SARSILMASI HALİNDE, HRİSTİYAN DEMOKRATLARIN SAĞCI LİDERİ FREI'YE İŞ DÜŞEBİLECEĞİ BİLDİRİLİYOR. FREI'NİN WILLY BRANDT'LA YAPTIĞI SON GÖRÜŞME, BU YÖNDEKİ TAHMİNLERİ GÜÇLENDİRİYOR.

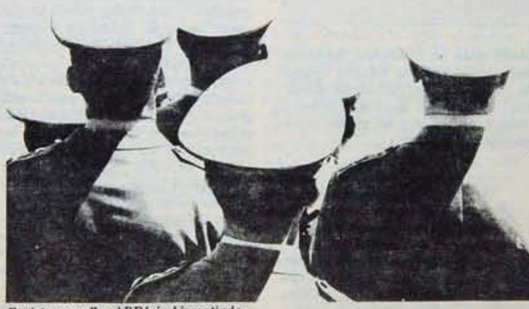
Geçtiğimiz Ocak ayında ABD Başkanı Carter Avrupa ve Asya'daki altı başkente yapacağı gezi'ye çıkmadan önce, Başkan'ın ulusal güvenlik sorunları danışmanı Zbigniew Brzezinski basına bir açıklama yapıyordu. Danışman, dünyada meydana gelen ve gelebilecek gelişmeler üzerindeki görüşlerini açıklıyor, bu gelişmelerden ABD'den çıkaracağı dersler üzerinde duruyordu. Brzezinski, bu arada Carter'in bazı Latin Amerika ülkelerine yapmayı planladığı ziyaretlerin de nedenlerini bildiriyordu.

Başkan'ın danışmanına göre, gelişmekte olan ülkelerin "yeni bir dünya ekonomisi" taleplerini dikkate almak gerekiyordu. "İleri ülkeler bilim ve teknolojinin yoğun olarak uygulandığı sektörleri kendilerine saklamışlar, buna karşılık geleneksel sanayileri, dünyanın yeni gelişmeye başlayan bölgelerine bırakmışlardı." Diğer yandan "yeni bir politik bilinçlenme hızla gelişiyordu." Danışman şöyle diyordu: "Milliyetçilik olgusuna çok yakından bağlı olan ulusal özgürlük özlemlerinin ötesinde, eşitlik ve adalet ilkelerine gitgide artan bir ilgiyle yaklaşıldığını görüyoruz."

GELELİM SADEDE

Başkan'ın danışmanının bu sözleri gerçekten ilgi çekiciydi!

Ancak asıl merak konusu olan, Beyaz Saray'ın bu görüşlerinin, ABD'nin Latin Amerika kıtasındaki sadık müttefikleri ile ilişkileri açısından ne anlama geldiği idi. ABD Dışişleri Bakanlığı'nın geçtiğimiz 9 Şubat'ta yayınlanan yıllık raporunda, ABD'den büyük çapta mali ve askeri yardım alan Nikaragua, Guatemala, Uruguay, Paraguay, El Salvador gibi Latin Amerika ülkeleri, insan haklarının ciddi biçimde ihlal edildiği ülkeler arasında sayılıyordu. Bu arada Şili, Brezilya ve Arjantin gibi ülkelerden hiç söz edilmediği görülüyordu. Soru şuydu: ABD'nin bu üç ülkeye karşı kısa dönemde daha özel bir politika benimsemesi mi söz konusuydu?

Faşist generaller ABD'nin hizmetinde...

YUMUŞAK İNİŞ GEREĞİ

ABD'nin ve tümüyle başlıca emperyalist merkezler "üçlüsü"nün, gerici diktatörlüklerin geleceği ile ilgili başlıca kaygısı şuydu: Emperyalist merkezlerin gelişmekte olan ülkeler dünyasıyla ilişkilerinin sıkılaştırılabilmesi için, bu ülkeler arasında bulunacak ortakların dünya kamuoyunda hoşgörüyle karşılanabilecek ortaklar olması gerekliydi. Bunun da ötesinde, gerici diktatörlüklerin, ülkelerinde hızlı bir ekonomik gelişmeyi sağlamaları ve "sosyal barış"ı sağlamaları, böylece emperyalizmle "yararlı" bir işbirliğinin gerektirdiği "istikrar" garanti etmeleri beklenemezdi. Hedeflenen ekonomik perspektiflere ulaşılabilmesi için, Latin Amerika kıtasındaki ülkelerde, orta tabakaları ve mümkünse işçi sınıfının bir bölümünü daha demokratik görünümlü, üstelik "milliyetçi" yaftalı rejimlere doğru saptırmak yararlı olabilirdi. Tekellerin bir bölümü, ABD yönetimine bu yönde bir politikayı salık veriyordu.

SOSYALİST ENTERNASYONAL BREZİLYA İLE ELELE

ABD Başkanı danışmanının ilginç gözüken açıklamaları, dünya basınında yeni yönetimin bu yöndeki girişimlerinin bir parçası olarak yorumlandı. Brzezinski'nin, Carter'in gezi planladığı ülkeler arasında özellikle Meksika, Venezuela ve Brezilya'nın adını sayması da, dikkatlerden kaçmadı. Brezilya'da faşist diktatörlük, bir süredir kendisine bir "ekonomik mucize"nin sahibi sıfatını yakıştırabiliyordu. Burada, Brezilya'nın dış politikasında belirgin bir "rota düzeltme" gözlenmişti. Üstelik Sosyalist Enternasyonal'le sıkı ilişkilerini sürdüren Meksika ve Venezuella ile Brezilya diktatörlüğü arasında sıcak ilişkiler geliştiriliyordu.

FREI YİNE SAHNEDE Mİ?

Beyaz Saray'dan bu açıklamalar çıkarken, Şili Hristiyan Demokrat Partisinin sağ kanat lideri Eduardo Frei'nin dünya basın organlarında ön plana çıkartılması ilgileri çekti. Frei, Şubat ayının ilk haftasında Bonn'da Willy Brandt'la görüşüyordu. Beyaz Saray'ın da, Frei'yi, Şili cuntasının düşebileceği ciddi bir bunalım durumunda en güvenilir alternatiflerden biri olarak gördüğü biliniyordu.

Önümüzdeki aylarda Latin Amerika'daki gerici, faşist rejimlerin aklanması yönünde yeni gelişmeler şaşırtıcı olmayacaktır. Bu tür gelişmelerin, Sosyalist Enternasyonal yönetiminin girişimleriyle başlatılması ya da desteklenmesi de sürpriz sayılmamalıdır. Uluslararası sosyal demokrat akımın, emperyalizmin uluslararası stratejilerinin peşinden gelen kesimi, kapitalist sistemin ekonomik, toplumsal ve politik bunalımlarının tedavisi için "bonservisini" tamamlamıştır. Sıra doktorun çağrılmasına gelmiştir.

Fransa'da emekçiler birlik politikasına sahip çıktılar

Fransa'da 1. tur seçim sonuçlarının kesinlik kazanması ile birlikte sağ partiler antikomünist kampanyalarının şiddetini artırdılar. İlk tur sonuçlarının özelliği toplumda köklü değişiklik isteyenlerin sağ partilerin toplam oyundan fazla oy almalarıdır. Bu nedenle sağ partiler 2. turda bütün emekçiler için toplumda gerçek değişiklikler yapılmasının temel güvencesi Komünist Partisi'ni başlıca boy hedefi aldılar.

Ortak Program partilerinin 2. tura birlikte girecek bir anlaşmaya ulaşmaları, seçim sisteminin anti-demokratik hükümlerine rağmen solun iktidara gelmesini canlı tutan bir gelişmedir. Bu nedenle sağ partiler Sosyalist Partisi'nin Komünistlere "boyun eğdiği" propagandasını yaptılar. Amaçları bir yandan Sol Birlik içerisinde yeni bölünmelerin oluşması diğer yandan da sosyalist seçmenlerin Komünist adaylara oy vermelerinin engellenmesiydi.

Sağ partilerin itirazı Sol Birlik'in 2. tur için yaptığı anlaşmada solun iktidara gelmesi halinde birliği oluşturan partilerin herbirinin kurulacak hükümette parlamentoda temsil ve seçimlerde aldıkları oy oranınca temsil edilecekleri hükmünün yer alması. Bu itiraz sermaye partilerinin seçmenlerin oylarına hangi gözle baktıklarını, demokratik kurallara nasıl bağlı(!) olduklarını gösterınektedir. Fransa'da sağın demokratik kuralları çıkarları gerektirdiğinde ayaklar altına aldığının bir başka örneği son seçimlerde bir kez daha görüldü. Başkan d'Estaing seçim propaganda süresi bittikten sonra radyo ve TV'de konuşarak Fransa halkına şantaj yaparak sağ partilere oy verilmesini istedi. Giscard'ın gerekçesi, sol iktidara gelirse "Fransa ekonomisinin altüst olacağı" iddiasıydı. Gerçekte ise ekonomileri yıkıcı girişim sahiplerinin büyük sermaye sahipleri olduğu seçim öncesinde Fransa dışına aktarılan kaçırılan milyarlar ile bir kez daha görülmüştü. Cumhurbaşkanı, bu yalanı şantaj olarak kullanmak için, milyonlarca seçmenin önünde seçim yasaklarını çiğneyerek burjuva demokrasisi örneği veriyordu.

Fransa'da 2. tur seçim kampanyası devam ederken sağ partilerin seçim stratejilerinin açıkça FKP'nin hükümet olması "tehlikesi" üzerine inşa etmeleri çok önemli bir gerçeği de ortaya koymakta, merak edilen bir konuya açıklık getirmektedir. Merak edilen konu Sol'un seçim öncesi sondajlarda öngörülen gelişmeyi niçin sağlayamadığıdır.

Seçim öncesi sondajlarda sol oylarda Sosyalist Partisi'nin artış sağlayacağı ileri sürülüyordu. Sosyalist Partisi sondajlarda öngörülen % 27-28 yerine % 24,8 oy aldı. FKP'nin sondajlarda ileri sürülen ile aldığı oylar arasında fark yok. Sondajların büyük sermayeye bağlı kuruluşlarca yapılması SP oylarının bilinçli olarak şişirilmiş olması düşüncesini akla getiriyor. Bu bilinçli "şişirmenin" amacı ise, SP'ye, Sol Birlik'ten uzaklaşırsa oy arttırabileceği kanısının verilmesi ve SP içerisindeki sınıfsal işbirliği yanlılarının desteklenmesidir. Ancak 1. tur sonuçları büyük sermayenin bu oyununu da büyük ölçüde bozmuştur. 2. tura Ortak Program partilerinin birlik olarak girmelerinin temel nedeni de bu olgudur.

SSCB'de nişan yüzüğü takan gençlere tazminat ödeniyor

Sovyetler Birliği'nde 1 Mart'ta yapılan fiyat düzenlemelerinden sonra emekçi halkın refah düzeyini yükseltmeye yönelik diğer önlemler de açıklandı. Bu arada lüks tüketim maddelerinde yapılan fiyat yükseltmelerinin, bu maddeleri zorunlu olarak kullanan yurttaşların yaşam düzeyini etkilememesi için, tazminat ödemelerinin başladığı bildirildi. Buna göre, örneğin nişan yüzüğü takan gençlere kişi başına 35 ruble olmak üzere 70 ruble tutarında para yardımı yapılacağı açıklandı. Yine ücretsiz olarak verilen özel ulaştırma araçlarını kullanan malul Sovyet yurttaşlarına, benzin fiyatlarındaki artışı karşılamak üzere tazminat ödendiği açıklandı.

Yeni fiyat düzenlemeleri ile ilgili olarak açıklamada bulunan SSCB Bakanlar kurulu Devlet Fiyat Komitesi Başkanı Nikolay Gluşkov, yiyecek maddelerinin yüzde 99'unun ve yiyecek maddesi dışındaki malların fiyat düzeyinin, 1970 yılındaki fiyat düzeyini koruduğu, bildirdi. Gluşkov'un açıklamasına göre, SSCB'de et, süt ve tüm et ve sütten üretilen yiyecek maddelerinin fiyatı 1962'deki düzeyini koruyor. Un, bulgur ve undan mamul maddelerin fiyatları ise 1954'ten bu yana değişmiyor. Daire ücretleri 1928 yılından beri, yani 50 yıldır aynı düzeyde kalıyor. Gaz, elektrik, telefon, ısıtma ve benzeri belediye hizmetlerinin fiyatları 30 yıldır yükseltilmedi. Seyahat ücretleri de 30 yıldır aynı düzeyde. Tüm bu maddelerin fiyatlarında son düzenleme ile de hiçbir değişiklik yapılmadı. Bilindiği gibi son düzenlemede elbise, ayakkabı, dokuma, günlük kimya mamulleri, televizyon, buzdolabı fiyatları düşürüldü.

Öte yandan, örneğin benzin gibi maddelerdeyapılan zamların da, bu maddelerin fiyatlarını Batı Avrupa ülkelerindeki düzeyine çıkarmış olmadığı belirtildi. Batı Avrupa ülkelerinde benzinin litresine 0,3 - 0,5 ruble ödenirken, SSCB'de benzinin litresinin 0,15 - 0,2 rubleden satılacağı açıklandı.

SSCB Devlet Fiyat Komitesi Başkanı Gluşkov, gıda maddeleri fiyatlarının sürekli aynı düzeyde tutulabilmesi için, et ve süt mamulleri üretimine devlet bütçesinden yılda yaklaşık 22 milyar ruble para yardımı yapıldığını belirtti. Yine konut ve belediye hizmetleri fiyatlarının yükseltilmemesi amacıyla devlet bütçesinden her yıl 5 milyar rubleyi aşkın para ayrıldığını bildirdi.

MAOCULUĞUN YAMALI BOHÇASI

BULGARİSTAN KOMÜNİST PARTİSİ MERKEZ KOMİTESİ TEORİK ORGANI "NOVO VREME" DERGİSİNDE MAOCULUĞUN BUGÜNKÜ DURUMU ÜZERİNE YAYINLANAN BİR İNCELEMENİN İLK BÖLÜMÜNÜ ÖZET OLARAK SUNUYORUZ. YAZININ İKİNCİ BÖLÜMÜ YÜRÜYÜŞ' ÜN GELECEK SAYISINDA YER ALACAK.

ANTON BOREKOV

Maoizm Çin'in küçük burjuva temeli üzerinde ve özel koşullarında kök salıp büyümüştür. Sosyal temeli çeşitlidir, bundan dolayı da zayıftır. Maocular bir kural olarak çeşitli koalisyonlara, hatta birbiriyle kesin çelişki içinde olan güçlere dayanmaktadırlar. Çoğunlukla küçük burjuva yığınlara, askeri çevrelere yaslanmaktadırlar. Maoizm bugün de Çin'de varolan bazı objektif koşullardan faydalanmaktadır: Ülkenin ekonomik bakımdan geri kalmışlığı, cehaletin yaygınlığı, zayıf ve parçalanmış bir işçi sınıfı, milliyetçi eğilimler gibi.

Maoizm, tipik küçük burjuva ideolojisi olarak, bütünsel kuram oluşturmaz; çoğunlukla birbirine karşıt fikirlerin toplamıdır. Bu fikirler çeşitli kaynaklardan alınmış ve Mao ile ardıllarının politik amaçlarına uydurulmuştur. Maoizmde bayalci (ütopik) sosyalizmden, anarşizmden, troçkizmden halkçılıktan, geleneksel Çin düşünsel-politik okullarından (konfiçyüsçülük, legizm, daoculuk vb) parçalar birleştirilmiştir. Fakat maoizm üzerindeki çözümleyici etkiyi, burjuva büyük devlet şovenizminin gelenekleri yapmıştır.

Mao'nun yapıtlarında, konuşmalarında ve önerilerinde marksizmden ve geniş ölçüde alıntılar vardır. Fakat Mao, Marksizme de pragmatik açıdan yanaşmakta; marksizmden kendisine yarayacak unsurları almakta; kendi anlayışına uymayanları ya görmezlikten gelmekte, ya da tahrip etmektedir. Mao'nun görüşlerinin analizi, onun marksizm-leninizmin sınıfsal özünü, proletaryanın evrensel rolünü, komünist partisinin önemini, Lenin'in sosyalist devrim stratejisini hiç bir zaman anlamadığını ve kabul etmediğini gösterir.

Marksizm-Leninizme karşı mücadele, dönekler ve bu öğretinin düşmanları tarafından, onu savunma, "geliştirip derinleştirme" maskesi altında taribte ilk defa yürütülmemektedir. Böyle girişimleri Lenin daha kendi zamanında açığa vurmuştur. Lenin, daha 1913'te "Karl Marks öğretisinin tarihsel doğrultusu" yapıtmda: "Taribin diyalektiği öyledir ki, Marksizmin teorik zaferi, düşmanlarını kendilerini marksist göstermeye zorlamaktadır" diye yazıyordu.

YAMALI BOHÇAYI SÜSLEME ÇABALARI

Hua-Kua-Feng, geçen yıl 1 Mayıs'ta Mao'nun "Seçilmiş Yapıtları"nın V. cildi üstüne yazdığı "Proletarya diktatörlüğünde devrimin devamı davasını sonuna kadar götürelim" başlıklı makalede, Mao'nun "çağımızın en büyük marksist-leninisti" olduğunu vurguluyor; onun "marksizm-leninizmin tüm alanlarında -felsefede, politekonomide ve bilimsel sosyalizmde- olağanüstü katkılarda bulunduğunu iddia ediyordu. Hua'nın ÇKP'nin XI. Kongresinde okuduğu raporda şöyle deniliyordu: "Mao Tse-Tung'un fikirleri marksizm-leninizmin teorik bazinesinde en yeni kazanımdır. Başkan Mao Tse-Tung'un çağımıza bıraktığı en değerli mirastır." Hua daha sonra şunları ekliyordu: "Kongremizin en önemli tarihsel misyonu, Başkan Mao Tse Tung'un yüce bayrağını yükseklerde dalgalandırmak, vasiyetlerini yerine getirmektir."

"Seçilmiş Yapıtlar"ın beşinci cildi Mao Tse Tung'un Eylül 1949 - Kasım 1958 yılları arasında verdiği demeçleri, yaptığı konuşmaları ve başka yapıtlarını içermektedir. Bu kitaptaki 70 yapıtın 46'sı şimdiye kadar resmen yayınlanmamıştır. Bunların büyük bir kısmı 1967-1969 döneminde "kızıl muhafızlar" tarafından yayınlanan Başkan'ın yapıtları arasında da yoktur. Başlarında Hua Kua-Feng'in bulunduğu derleyiciler ekibi tarafından yapılan derleksiyon çalışmalarının belli amaçlar izlediği anlaşılmaktadır: Maoizmi mantıksal bir bütün olarak göstermek, Çin Halk Cumhuriyetinin mevcudiyetinin ilk 8 yılını (sosyalizm kuruculuğunun temellerinin atıldığı yılları) Mao'nun ismiyle sımsıkı bağlamak, "dörtlü çeteye" karşı savaşı haklı çıkarıp yasallaştırmak, şimdiki yönetimin Mao'nun ve "fikirlerinin" gerçek mirasçısı olduğunu kanıtlamak, Maocu liderlerin iç ve dış politika alanında izledikleri anti-sosyalist, anti-sovyet, büyük devlet şovenizmi yolunu tasdik ettirip güçlendirmek.

HEZİMETİ NASIL ÖRTBAS ETMELİ?

Daha Mao Tse Tung'un sağlığında yapıtlarının birçok defalar yeniden redakte edildiği, tamamlanıp kısaltıldığı bilinîyor. Birçok demeçleri ve konuşmaları uzun zaman gizli tutulduktan sonra, şimdi okuyucuların önüne yeni,redakte edilmiş bir biçimde sürüyor. Mao Tse-Tung' un eskiden yayımlanmış yapıtlarındaki birçok görüş gerçekten zamanın sınavını tutamamışlar, bu yapıtların düzeltilip, yeni biçimde çıkarılması gerekli olmuştur.

Yeni cilt, CKP tarihinde ilginç bir kesimi içermektedir. Bu kesim, ÇKP'nin sosyalizme geçiş koşullarında genel çizgileriyle doğru bir hat izlediği dönemde ulaştığı başarılarla, Mao Tse Tung'un gerici, voluntarist, küçük burjuva büyük devlet şovenizmi yolunu zorla kabul ettirdiği dönemde Çin halkının başına getirdiği yenilgileri ve yıkımları karşılaştırma olanağını veriyor. Mao, partideki kuvvet dengesinden, Çin'in iç ve uluslararası durumundan hareket ederek birçok defa manevra yapmak, bazı görüşlerini maskelemek zorunda kalmıştır. Duruma egemen olunca hemen hücuma geçmiş, bu görüşlerini biricik doğru görüş olarak kabul ettirmiştir. Bunun için Mao'nun konuşmalarında marksist açıdan doğru olmayan birçok görüşle birlikte diğerinin karşıtı fikirler, değerlendirmeler ve sonuçlar vardır.

Hua Kua-Feng'in, ÇKP'nin "Başkan Mao Tse Tung'un yöneticiliği altında ÇHC'nin kuruluşundan sonraki ilk 10 yılda çeşitli alanlarda yürüttüğü yüce mücadelenin zaferinin tarihi ve bilimsel genelleştirilmesi" olarak gösterdiği bu cildin içeriğini inceleyen herkes, onun Maoizmin temel görüşlerini topladığını görecektir. Bu görüşlerin daha sonraki yıllarda uygulanması Çin halkına büyük yıkımlar getirmiştir; uluslararası komünist hareketi büyük zararlara uğratmıştır. Mao'nun daha bu dönemdeki yapıtlarında büyük devlet şovenizmi amaçları sırıtmakta, Maocu politikanın begemonyacı niteliği, antisovyetizmi ve açık militarizmi meydana çıkmaktadır.

HUA BUGÜN ÇİN'DE MAOCU GELENEĞİ SÜRDÜRMENİN BAŞLICA ARAÇLARINDAN BİRİ. HUA, MAO'NUN "ÇAĞIMIZIN EN BÜYÜK MARKSİSTLENİNİST OLDUĞUNU" İDDİA EDİYOR. NE VAR Kİ, "BAŞKAN MAO'NUN BAYRAĞININ YÜKSEKLERDE TUTULMASI" ADINA GİRİŞİLEN ÇABALARIN, ÇİN HALKINA YIKIM GETİRDİĞİ GİBİ, PARTİYE DE BÜYÜK ZARARLAR VERDİĞİ BİLİNİYOR.

Beşinci ciltte "üçüncü dünya"nın özel rolüne, "partideki burjuva" varlığına ilişkin tezler; Mao'nun sözümona "proletarya diktatörlüğü koşullarında da aralıksız devrim" ve "sosyalizmde sınıf mücadelesi" kuramları; partide daimi temizlik, kesintisiz politik kampanyalar gerekliliği iddiaları; sosyalizm kuruculuğunun genel yasallıklarına karşı sosyalizme götüren "özel Çin yolu"nun "kanıtlanması"; köylülerin rolünün aslında çok büyütülmesi ve buradan da Çin'in gelişmesinde tarımın rolünün abartılması; sıçrayışlı gelişme anlayışı ve benzeri görüşler (bazıları henüz tohum halinde olsalar da) toplanmıştır. Başkan Mao'nun yanılmazlığına gölge düşürmemek için (bu ise onun yeni yönetime bıraktığı miras ber türlü kuşkudan kurtarmak demektir), bazı görüşlerine rest geçmek veya değiştirmek amacıyla önlemler alınmıştır. Maoizmin pratikte uğradığı hezimetlerin kabahatı ya dış faktörlere (Sovyetler Birliği ve sosyalist ülkelere), ya da iç düşmanlara (Partinin iki çizgisi arasında 11 mücadele adı verilen mücadeleye) bağlanmaktadır. Ayrıca Çin halkına, Mao'nun aynı sorun üzerindeki birbirine kökten karşıt görüşlerin bir çelişki olarak kabullenmemesi telkin edilmektedir. Pekin'in en büyük üç basın organının ortak bir başmakalesinde şu görüşlere yer veriliyor: "Başkan Mao Tse Tung'un belli bir sorun üzerinde belli bir zamanda ve belli koşullarda söylediği sözler, aynı sorun üzerinde başka zamanda ve başka koşullar içinde söyledikleri gibi doğrudur. Fakat onun aynı konuda çeşitli zamanlarda ve çeşitli koşullarda söylediği sözler, bazı defalar ifade edilen ölçü, meseleyi inceleme açısı, hatta konumu bakımdan farklı olabilirler." (Jenminjlbao, 10.IX.1977)

"PARTİ İÇİNDE BURJUVAZİ"

Bilindiği gibi marksist-leninist teori açısından sınıf, sosyal ve ekonomik bir kategoridir. İnsanları çeşitli sınıflara ayırmanın temelinde onlarla üretim araçları arasındaki çeşitli ilişkiler yatmaktadır. Bu durum, insanların toplumsal üretimin tarih tarafından belirlenen sistemindeki yerini tayin eder.

Mao Tse Tung ve ardılları için sınıf, "balkın herhangi bir grubunun şu ya da bu ideolojiye karşı ilişkisini niteleyen ideolojik, politik ve mülksel bir kategoridir."

Başkan Mao Çin toplumundaki tüm mülksüz katmanları, bu arada fakir köylüleri ve soysuzlaşmış lumpen proleter tabakalarını da proletaryaya dahil ediyordu. (Mao Tse-Tung, Seçme Yapıtlar, Cilt I, Pekin 1967,s. 16-17) Daha sonraları ise, Çin toplumunu, sömürenler ve sömürülenler olarak değil, bu kez "bizler" ve "düşmanlar" diye iki sınıfa ayırmaya başladı. (Mao Tse-Tung, Seçme Yapıtlar, Cilt V, Pekin 1977,s. 363-402) Mao Tse-Tung'un fikirlerini paylaşmayanların tümü "düşman" ilan edildi.

Maocu terminolojide "proletarya" ve "burjuvazi" kavramlarının içeriği belirgin bir biçimde saptanmamıştır. Örneğin Mao, Çin'de son sömürücü sınıf olan ulusal burjuvaziyi sınıf "düşmanları" arasına katmamaktadır. Burjuvazi ile emekçiler arasındaki çelişkileri bağdaşmaz olmayan çelişkiler ("Halkın içindeki çelişkiler") olarak kabul ediyor ve aynı zamanda "partide burjuvazi var" sloganını ortaya atıyor. Partideki bu burjuvazi temsilcileri, hangi biçimde olursa olsun daima başkanın "fikirlerine" karşı koyan Çin yöneticileridir. Şimdi "dörtlü çete" ile savaşta da Mao Tse Tung fikirlerinin yeni mirasçılarının maocu amaçlarını gerçekleştirmelerine engel olanlardır.

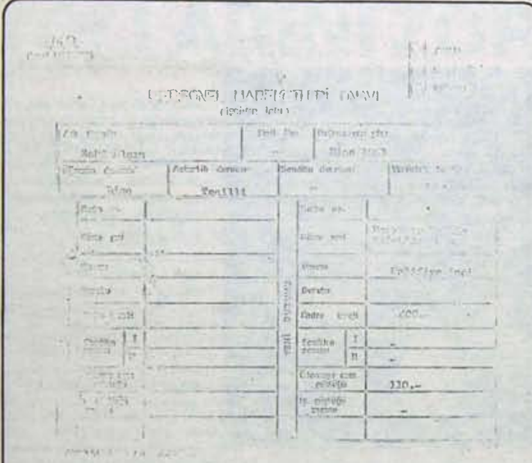
Bundan sonraki bölümde, Mao'nun ve onun izleyicilerinin, sosyalizmde sınıf mücadelesinin sürekliliği ve Parti içinde burjuvazinin varlığı konusundaki tezlerini daha ayrıntılı olarak ele alacağız.

Maonun putlaştırılması hangi amaca hizmet ediyor?

Kitap:

CHP'NİN HARİKA ÇOCUĞU SOLCULUĞU ANLATIYOR

ZEKİ ALÇIN EGO'DA GÖREV BAŞINDA

Ali Dinçer ile Zeki Alçın'ın "yakın"lıkları biliniyor. CHP içinde Semih Eryıldız ile çıkarları aynı yönde olan bir grup oluşturuyorlar. Ali Dinçer, Zeki Alçın ile daha "yakın" olmanın yolunu onu işe almakta bulmuşa benziyor. E.G.O. Basın ve Halkla İlişkiler Müdürlüğü'nde birdenbire beş kalifiye işçiye gereksinim duyuluyor. Yapılan sınavlar sonunda da yalnızca Zeki Alçın işe alınıyor.

E.G.O.'da ilericileri, sosyalistleri kıymakla işe başlayan Ethem Özbakır Zeki Alçın'dan nasıl yararlanacak bilemiyoruz. Zeki Alçın şimdiye değin ilericilere, sosyalistlere saldırmakta ne kadar "kalifiye" olduğunu gösterdi. E.G.O. Genel Müdürünün bu denli "kalifiye" bir elemandan yararlanmanın yollarını bulacağına kuşku yok.

MEHMET YILDIRAN

● 3. Ecevit Hükümeti'nin Turizm Bakanı Alev Coşkun geçtiğimiz günlerde bir kitap yayınladı. (Cumhuriyet Halk Partisi ve Demokratik Sol, Tekin Yayınevi, 173 sayfa, 25 lira) Hükümetin doktorasını Kamu İktisadi Kuruluşları üzerine yapmış bakanı olan Alev Coşkun kitabında Cumhuriyet Halk Partisi'nin nasıl "solcu" olduğunu, demokratik sol kavramının içeriğinin ne olduğunu anlatmaya çalışmış. Ancak kitaptaki tezlerin belli bir felsefi örgü içinde anlatılmaması, daha doğrusu böyle bir felsefi öngörünün olmaması kitabın CHP programının biraz daha genişletilmiş bir örneği olması sonucunu yaratmış.

Alev Coşkun kitabının birinci bölümünde, "sol" kavramını tanımlamayı amaçlamış. Coşkun "sol"u şöyle tanımlıyor: "Sol kavramı iki önemli niteliği içerir. Sol herşeyden önce tutuculuğa karşı bir tepkidir. ... (Bu) tepki sol kavramının ikinci niteliğini de ortaya çıkarır. Bu da değişme ve insanca bir düzen kurma çabasıdır." (s.14) Toplumsal yaşamda meydana gelen olayları böyle bir takım "tepki"lere bağlayınca ve "tepki" ler aracılığıyla bazı kavramları açıklamaya kalkışılınca çıkmaz bir sokağa düşmemek olanaksız. Coşkun'un bu tanımlamasından hareket edecek olursak mevcut düzene bir tepki gibi görünen "hippilik" de solculuk olarak kabul edilmek gerekir!

TEFECİ SOLCULUĞU!

Coşkun solculuğu böylece tarif ettikten sonra "sol akımlar arasındaki ayrımları açıklama çabasına girmiş. Sol akımlar arasındaki ayrılıkların iktidara gelirken izlenecek yol ve mülkiyet hakkının kapsamının saptanmasındaki ayrılıklardan geldiğini ifade etmiş. Ve bölümün sonunda bu kadar açıklamayı neden yaptığını ağzından kaçırıvermiş: "sosyalizm yok, sosyalizmler vardır."

İkinci bölüm CHP'nin sol düşünce açısından geçirdiği evrimin açıklanmasına ayrılmış. Coşkun'un iddiasına göre daha CHP'nin kurulduğu yıllarda Atatrk "Halkçılık programı" yayınlayarak CHP'nin solcu olması gerektiğini de bildirmiş. Coşkun 1935 yılında bu programın kesin şeklini aldığını ve, bu programdaki esasların solcu olduğunu da yazıyor. Ve ekliyor, "Bu programdaki esaslara bakıldığı zaman bir sol partinin nitelikleri hemen görülür.Tefeciliğe karşı savaş, kooperatifçilik veplan fikri, tröst ve kartellerin yasaklanması ve Türk çiftçisine yeterli toprak verilmesi gibi fikirlere yer verilmiştir."(s.250 Böylece programa yazıldı diye CHP'nin toprak sahipleri, tefeciler ve küçük burjuvalardan oluşan o zamanki yöneticilerinin sırf "solcu" olmak için bu yazılanları uygulamaya çalışacakları sonucuna varmamak olanaksız. Ancak tarihte olanlar bunun hiç de böyle olmadığını ortaya koydu. Tefecilerle, büyük toprak sahipleriyle solculuk yapılamayacağı açık olarak görüldü. Coşkun'un yukarıdaki yanılgısı aslında birinci bölümde verdiği soculuk tarifinden ileri geliyor. Sınıfsal içeriğinden boşaltılmış bir "solculuk" kavramı kullanarak tefecilerin ve büyük toprak sahiplerinin solculuk yapacağını belirtmek aslında kaçınılmaz bir vargı.

"CHP'NİN DRAMI"

CHP'nin taa başından beri solcu olduğunu iddia eden ve bunu ispatlamak için örnekler sıralayan Alev Coşkun daha sonra - herhalde bu hatasının fırkına vardığından olacak - "CHP'nin dramı" adlı bir arabaşlıkla konuyu değiştiriyor. "Devletçilik politikasının başlamasından ortanın solu hareketinin başarısına kadar geçen 30 yıllık devrede CHP içinde devletçilikten yana olanlarla özel sektörcüler beraber yaşadılar. Büyük sermayenin ve toprak ağalarının temsilcileriyle yıllarca CHP Meclis grubunda aynı sıraları paylaştılar. Bu devredeki CHP'nin sol düşünce akımı yönünden dramı aslında bu gerçekte, bu çelişkide yatmaktadır." diyen Coşkun bu dramın yalnızca CHP'nin değil, cumhuriyetin de dramı olduğunu belirtiyor. Söylenenler son derece açık. Ancak Coşkun günümüz CHP'sinin de aynı dramı yaşadığını biliyor mu? İşte burası kapalı. Bu konuda kitapta hiçbir ipucu yok.

KAPİTALİST LENİN

Alev Coşkun Türkiye'nin kurtuluş savaşı sonrasında İzmir İktisat Kongresinde neden kapitalist kalkınma modelini benimsediğini anlatırken bir de örnek veriyor. Halk Partisinin en üst yöneticilerinden birinin - hatta ekonomi doktorası yapmış yöneticilerinden birinin böle bir örnek verebilmesi CHP yönetici kadrosunun bilinç düzeyi açısından da bir fikir veriyor. Coşkun şu gerçeği ifşa ediyor: 1923 yılında dünyada toplumcu modelin başarılı örneği olmadığı gibi 1917 ihtilaliyle iktidara gelen Lenin ise NEP adı verilen yeni ekonomi politikası ile günün koşulları içinde kapitalist süreci öngören bir ekonomi politikasına yönelmişti." (s.33)

BİLİMSEL DEMOKRATİK SOL

Kitabın üçüncü bölümü CHP'de solun içerik kazanma hareketleri ve demokratik solun nitelikleri üstüne değerlendirmeler içeriyor. Demokratik solun bilimsel bir ideoloji olduğu, Marksizmin doğmalardan ibaret olduğu anlatılıyor. Bilimsel sosyalizm kavramının kendisinin bile bilimsellikle çeliştiğini iddia ediyor.

Coşkun demokratik solun bilimselliğini açıklamak için çeşitli örnekler veriyor. Demokratik sol bir düzende köykentlerin, halk sektörünün önemi vurgulanıyor. Coşkun'a göre halk sektörü halkın yönetime katılması için gerekli olan ekonomik gücü halka sağlayacaktır. Yazara göre "hem kapitalist yol hem de baskı rejimleri" Türkiye'nin kalkınmasını sağlayamaz (Böylece Coşkun'un kapitalizmin karşıtı olarak "baskı rejimi"ni gördüğünü de öğreniyoruz.) Devlet ve özel sektörün yanında bir deküçük tasarruf sahiplerinin tasarruflarından oluşturulan bir üçüncü sektör daha vardır: Halk sektörü. Halk bu "sektörü" aracılığıyla kendi kendini yönetme hakkını ekonomik gücüyle desteklemiş ve iktidarın sahibi olmuş olacaktır.

Halk Sektörü kavramı bu anlamıyla MHP'nin Millet Sektörü kavramıyla büyük paralellikler taşıyor. MHP'nin 1977 seçim bildirgesinin 2.. sayfasında şunlar yazılı: "Millet sektörünün esası vatandaşın küçük tasarruflarının büyük sermayehalendi ve vatandaşın kontrolü altında yatırıma sevkedilmesi.. (dir). Üç sektör, kuracağımız iktisadi demokrasinin temel taşları olacaktır." Ahmet Hamdi Dinler bu benzeşmenin nedenini Yurt ve Dünya'nın 3. sayısında şöyle anlattı: "Halk sektörü kavramının MHP'nin Millet Sektörü kavramı ile birçok noktada benzeşmesi aynı tabakaların desteğini sağlamak için kullanılmasından gelmektedir. Halk sektörünün özü sınıf mücadelesini yumuşatmak, eski 'imtiyazsız sınıfsız bir toplumuz' ifadesinin yerine günümüz şartlarında demokratik bir görünüm içinde orta tabakaların özlemini dile getirmektir."

YÜRÜYÜŞ okurlarından

●

CHP ülkenin baş sorunu olarak gördüğü can güvenliğini sağlamak, cinayet ve saldırıları önlemek amacıyla emniyet teşkilatını kuvvetlendirme, yetkilerini arttırma gibi tedbirler alma yolunu seçmiştir. Polisiye tedbirlerle cinayet ve saldırıların önlenmesi kalıcı olarak mümkün değildir. CHP zabıta olayı olarak gördüğü cinayet ve saldırıları polisiye tedbirlerle geçici olarak sağlasa bile bu durum cinayetlerin önlendiği anlamına gelmez.

Cinayet denince bir kişinin diğer bir kişiyi,veya bir grubun diğer bir grup tarafından öldürülmesi akla gelmemelidir. Bu sadece cinayet işleme yöntemlerinden biridir. Cinayet işlemenin kapitalist sisteme özgü birçok yöntemleri ve biçimleri vardır. Bu yöntemlerden biri de işçi ve emekçi kitlelerin sağlığıyla alay edilerek işlenen cinayetlerdir.

Ülkemizde halkın sağlık hizmetleri görünümü altında çalışan devlet hastahaneleri burjuva partilerinin özellikle faşist hareket partisinin politik arenası durumuna sokulmuştur. Devlet hastahanelerinde halkımızın sağlığı sömürülerek ölümle burun buruna, can çekişen hastaların üzerinde pazarlık yapılmakta, hastahane tabipleri özel muayenehanesine uğramayan hastaları hastahaneye almamaktadırlar. Devlet hastahaneleri, borç harç buldukları parayla hastahaneye yatan işçi ve emekçi hastaların çile doldurduğu bir yer durumundadır. Her yıl parasızlıktan kalp ameliyatı olamayan, hastalık belirtileri başladığı anda doktora gidemeyen binlerce işçi ve emekçi hayatlarını kaybediyor. Bu tür cinayetler normal ölüm maskesi altında gizleniyor. CHP bu tür cinayetlerin önlenmesi için hangi tedbirleri almıştır? Yoksa bunlara da zabıta olayı deyip hastahanelere polis ekipleri mi gönderecektir?

Ülkemizde cinayet ve saldırıların yanısıra iş kazaları, trafik kazaları sağlık sorunları, halkın yaşam düzeyi gibi sorunlar da can güvenliğini içerir. Bu sorunların çözümü temel yasası aşırı kâr olan kapitalist sistemle çelişkilidir. Yani ülkenin demokratikleştirilmesine kapitalizmin geriletilmesine, yeni mevziler kazanılmasına bağlıdır. Başka bir deyişle can güvenliği bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesinin güç kazanmasına bağlıdır.

Görülüyorki hükümet olabilmenin yolunu burjuvaziyle kaynaşmakta, onun çıkarlarını korumakta arayan CHP'sinin can güvenliğini sağlayamayacağı inkâr edilemeyecek bir gerçektir.

İşçi kitleleri ve tüm emekçi halkımız sorunlarına köklü çözümler getirilmesini beklemektedir. Bu sorunlar burjuvazi tarafından teslim alınan CHP tarafından değil, ancak işçi ve emekçi kitlelerin örgütlü mücadeleleriyle çözümlenebilir. İşçi ve emekçi kitlelerin ortak düşmanı olan burjuvaziyi ancak örgütlü birleşik güç yenebilir.

İşçiler, köylüler, demokratik kitle örgütleri, maceracı gruplar ve işçi sınıfının bilimsel sosyalist hareketini hedef alan bölücü akımlar dışında, demokrasiden yana tutum almasını, can güvenliğine kalıcı çözümler getirilmesini, bizlerin örgütlü birleşik gücüyle verilecek mücadele sağlayabilir.

K. DEĞİRMEN / MERZİFON

●

Cumhuriyet gazetesinin 13 Mart "Olayların Ardındaki Gerçek" bölümünde, "Cyrus Vance'ın acemiliğinden" söz eden çok çok "bilimsel" bir yazı vardı. Üç Yıldız'ın ardındaki bu "usta" yazarın kimliğini merak ediyoruz. Piyasadaki en "ciddi" gazetenin en "ciddi" sütunlarında yer alan bu tür yazılar bizleri gerçekten çok şaşırtıyor. İlericilik adına ne denebileceğini de merak ediyoruz.

"Amerikan yönetimi iyi ama kongre kötü" diye inciler döktürenlerden ne farkı var böylelerinin?

F. AYDIN / NAZİLLİ

●

Derginizde bir süre önce niteliği hakkında gerekli açıklamalar yapılan Oktay Akbal'ın "şahane" bir yazısı çıktı geçenlerde. Aziz Nesin'in, Nötron bombası ile ilgili bir gülmece öykününü. Akbal her nasılsa ciddiye almış. Aziz Nesin'in nötron bombasından "yana" olmasını bir türlü anlayamamış! Aziz Nesin, insanlara değil de nesnelere önem verdiğini bu öykü ile ortaya koymuş! Daha neler neler...

Bir süre önce, ODTÜ'de Aziz Nesin'in bir başka öyküsünden hiç hoşlanmayan bir "siyasi çizgi" de aynı saflığı yapmıştı. Nesin'in Nötron Bombası ile ilgili öyküsünü asarak "işte, MESS direnişini karalayan yazar, aynı zamanda bir Nötron Bombası hayranıdır" diye, anlaşılmaz bir şekilde "tuzağa" düşmüştü.

Anlamak mümkün değil. Bu ülkede mizah yapılamayacak mı? Bunlar nasıl insanlar, nasıl bir anlayışa sahipler ki böylesine işler yapabiliyorlar? ODTÜ'dekiler "yahu baltayı taşa vurduk bu meğer bir mizah yazısıymış" diye saflıklarını daha sonra farketmişlerdi. Acaba Akbal'dan aynı uyanışı bekleyebilir miyiz?

CEVDET SEÇER / ANKARA

Nemrut'a yaslanmışım bir seher vakti...

nemrut'a yaslanmışım bir seher vakti
güneş Van'ın çatılarından yansıyor
meşeler içinde soğuk rüzgar
tatvan ve ahlat'ın bahçeleri
ayaklarımın altında biri sağ biri sol
gölün karşı yakasında dağlar
kahve rengi dalga dalga
gölün karşı yakasında saçların
kahve rengi dalga dalga
cilonun karına kadar
nemruta yaslanmışım bir seher vakti
van gölüne öyle dalmışım ki
gözlerine baygın baygın
göl gibi kocaman göl gibi derin
muş ovasında yürüyorum yaya
muş ovasında atla eşşekle
trenle otobüsle
ve uçakla geçiyorum üstünden
daha çok su
kanallar
pancar tütün gün çiçekleri
daha bol daha çok
ve sayısız sürü
yollardan yaylalara
yaylalardan yollara
insanlar daha mutsuz
çocuklar daha hasta
her yeni bahar gelende
muş ovasında laleler daha kızıl
kıp kızıl boydan boya
nemrut'a yaslanmışım bir seher vakti
murat kenarında dere boylarında
menekşe topluyorum kavaklık gölgelerinde
nazlı nazlısen kokuyorsun
seni kokluyorum kucak kucak
seni insanlığı
evler yapacağız
izbeleri yıkıp
evler büyük evler güneşli
kalorifer banyo elektrik
çatısı da olacak evlerimizin
çocuklar okullarda çocuklar cıvıl cıvıl
çocuklar ölümsüz
hiç mi hiç hasta olmayacaklar
traktörler pulluklar döverler
toprak su hepimize hepimizin
en büyük gün çiçeklerini en şekeri pancarları yaratacağız
hayvanlar en yağlı sütü verecekler
nemrut'a yaslanmışım bir seher vakti yapayalnız
nemrut'a yaslanmışız beraber
nemrut'a yaslanmış milyon yürek
her yeni bahar gelende
bulutlar dağlara inende
insanlar öğreniyor
yavaş yavaş da olsa mırıltı da olsa
"uğruna ölüme değmeyen hayat
yaşamaya da değmez" diye

MEHMET ATİLLA

İdeolojik mücadelenin temeli, politik örgüt ve onun mücadele hedefleridir

İDEOLOJİK MÜCADELE VE BU MÜCADELENİN, İŞÇİ SINIFININ POLİTİK HAREKETİNİN DİĞER MÜCADELE ALANLARI İLE TAŞIDIĞI BÜTÜNLÜK, ÖNEMLİ KONULARDAN BİRİ. YÜRÜYÜŞ, DAHA ÖNCE DEĞİŞİK KONULARDA TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ BAŞKANLIK KURULU ÜYELERİNDEN BİR BÖLÜMÜNÜN GÖRÜŞLERİNE BAŞVURMUŞTU. BU SAYIDA, TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ MERKEZ BİLİM EĞİTİM VE ARAŞTIRMA BÜROSU SEKRETERİ YAVUN ÜNAL, İDEOLOJİK MÜCADELEDEKİ SORUNLAR VE HEDEFLER KONUSUNDA YÜRÜYÜŞ'ÜN SORULARINI YANITLADI.

★ *İdeoolijik mücadele Türkiye'de hareketin gündeminde olan sorunlardan biri. İdeolojik mücadele alanında başarılı ve etkin olabilmenin en temel koşulunu ne olarak görüyorsunuz?*

☆ Sınıf mücadelesinin, sendikal, ideolojik ve politik olmak üzere üç alanı var. Kapitalist toplumun iki temel sınıfı olan burjuvazi ve işçi sınıfı bu üç alanda karşı karşıya geliyorlar. Ancak bu üç mücadele alanı, birbirinden kopuk, bağımsız mücadele alanları değil. Politik örgüt olmadan, onun belirlediği mücadele yöntemleri ve mücadele hedefleri olmadan, sınıf sendikacılığından bahsedilemeyeceği gibi, ideolojik mücadeleden de bahsedilemez. Çünkü ideoloji ancak politik örgüt eliyle kitlelere ulaşır, onları örgütleyerek 'maddi bir güç' haline gelir. Dolayısıyla ideolojik mücadele safları politik mücadele saflarına göre belirlenir. Politik olarak, burjuva saflardan yana tavır alarak ideolojik olarak işçi sınıfından yana olmak olanaklı değildir. Bilimsel sosyalizm, hiç bir ideolojik ya da taktik sorunun, işçi sınıfının politik örgütünün varlığının ve onun geliştirilmesinin önüne konamayacağını en açık bir şekilde göstermektedir. İçinde bulunduğumuz mücadele koşullarında' öncelikle belirlenmesi gereken sorunlardan biri budur.

★ *Politik mücadele denildiğinde, işçi sınıfının siyasal örgütü dışındaki örgütlerin politik işlevleri açısından neler söyleyebilirsiniz?*

☆ Diğer bir sorun, sendikaların ve demokratik kitle örgütlerinin işlevlerine ilişkin saptırmalardır. Bu örgütler kendi kitlelerinin ekonomik demokratik hak ve çıkarlarını savunup geliştirmekle yükümlüdürler. Ne var ki, bu örgütlerin politik işlevleri de vardır. İşçi emekçi kitlelerin ekonomik demokratik hak ve çıkarlarının savunulması, emperyalizm, tekeller ve onların güdümündeki devletle bu kesimler arasındaki mücadele ve çelişkileri daha da keskinleştiriyor.

Artan sömürü, baskı ve toplumsal çürümeye karşı mücadele, bu örgütlerin politik işlevlerini artırıyor. Ancak sendikaların ve demokratik kitle örgütlerinin politik işlevlerinin artması demek kendilerini parti yerine koymaları demek değildir. Çünkü bu örgütlerin tabanında pek çok politik akım vardır. Aynı çatı altında toplanmalarının tek nedeni sınıfsal çıkarlarındaki nesnel birliktir. Bu nesnel birlik gözden kaçırıldığı anda tasfiyecilik ön plana çıkar. Anarko sendikalizmin kaynağı da budur. Örgüt sadece kitlesini kaybetmez, işlevini de yitirerek sınıf mücadelesinde zararlı bir odak haline gelir.

Bugün ilerici sendikal harekette, kitle ve meslek örgütlerinde karşımıza çıkan ve alt edilmesi gereken sorunlardan biri de budur.

Bir üçüncü sorun, bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin sınıf mücadelesi ekseninde yürütülmesi gereken bir mücadele olduğu noktasının gözden kaçırılmasıdır. Kitlelerin beklentilerine dayalı bir politika sürdüren sosyal demokrasinin en temel işlevlerinden biri de devletin sınıfsal niteliğini saklama girişimleridir. Böylece demokratik hak ve özgürlükler için mücadele, devleti yöneten politik kadroların "niyetlerine" indirgenmiş oluyor. Bu anlayış geçmişte, 12 Mart Muhtırası'nın Demirel hükümetine karşı olması, ilerici sayılıp desteklenmesine neden oldu. Günümüzde ise 141-142 ve faşizme karşı mücadelenin CHP'nin eline teslim edilmesi biçiminde ortaya çıktı. Demokratik hak ve özgürlüklerin, burjuvaziye karşı işçi sınıfının talepleri olduğu gözden kaçırıldı. "İyilerle - kötülerin" mücadelesine indirgendi.

Oysa demokrasi için mücadele işçi ve emekçi sınıfların mücadelesidir. Ancak demokratik hak ve özgürlükler geliştikçe işçi ve emekçi kitlelerin mücadele güçleri artar, yaşam düzeyleri yükselir ve bu mücadele içinde bilinçlenerek sosyalizme kazanırlar. Hedef doğrudan tekeller ve emperyalizmdir. Bu nedenle demokrasi için mücadele bir sınıf mücadelesidir ve sosyalizm için mücadeleden koparılamaz.

★ *İdeolojik mücadelede, sapmalara karşı mücadelebaşlıbaşına bir eksen durumunda. Bu konuda neler söyleyebilirsiniz?*

☆ Sapmalar solda birden çok parti ya da partileşmemiş birden çok politik akım olarak kendini gösterir. Ülkemizdeki kimi küçük burjuva kaynaklı "şikayetlerin" biri de bu çok parti sorunudur. Soruna doğru yaklaşabilmek için, kaynağına inmek gerekir.

Burjuvazinin baskı ve sömürüsü sonucu kırda ve kentte tüm toplum katları çözülüyor. Çözülen bu toplum katlarından burjuvaziye karşı başkaldırı hareketleri yaygınlaşıyor. Bu hareketlerin çıkış noktası işçi sınıfıyla aynı değil; esas itibariyle eski konumlarını yeniden kazanmak için mücadele ediyorlar. Diğer bir kesim ise "eski günlerin geri gelmeyeceğini" öğrendiğinde, "burjuvaziyi de mülksüzleştirmek" için en kestirme yollar aramaya başlıyor. Sapmaların kaynağı, bu.

Bilimsel sosyalist hareket tüm toplum katlarındaki burjuvazinin sömürü ve baskısına karşı çıkıyor. Sömürülen ve baskı altına alınan kitlelerin çıkarlarını koruyor. Ancak bu, çözülen küçük burjuva kesimlerin talepleriyle işçi sınıfının taleplerinin aynı olduğu anlamına gelmiyor. İşçi sınıfı hareketi bu kitleleri, kendi politik mücadele hedeflerine yaklaştırmaya çalışıyor. Bu mücadele, emperyalizmin ve burjuvazinin yenilip, tüm sınıf ayrılıklarının ve bundan doğan sömürü ve baskıların ortadan kalkışına dek sürüyor.

Sapmalar bilimsel sosyalist hareketin dışındaki akımların bu mücadele ekseninden ayrılmaları veya bu mücadele eksenine tavır almaları biçiminde ortaya çıkan küçük burjuva kaynaklı akımlardır. Bilimsel sosyalizm sapmaların esas itibariyle burjuvazinin işini kolaylaştırdığını bu nedenle de tümünün sağ olduğunu kanıtlamaktadır.

Dolayısıyle solda birden çok parti ya da politik akım sorunu bu nesnel gerçeğe bağlı bir sorundur. Kapitalist üretim ilişkileri var oldukça, bu tür sapkın akımlar da olacaktır. Bunların tamamen ortadan kalkması olanaksızdır. Ancak bu akımların zararlarının ortadan kaldırılabilmesi, etkisiz kılınması, işçi sınıfı hareketinin önde gelen sorunlarından biridir. Bu da belli bir mücadele süreci içinde gerçekleşebilecektir. Sorun, bundan şikayet etmek değil, sapmalara karşı mücadele etmek ve böylece zararlarını da asgariye indirmektir.

★ *Faşizme karşımücadele söz konusu olduğunda ideolojik ve politik görevleri nasıl özetleyebiliriz?*

☆ Bugün tüm kapitalist dünyada ve ülkemizde işçi, emekçi halk kitleleri geleceğe karşı büyük bir güvensizlik, kazanımlarının her an tehlikede olması ve yüksek boyutlara ulaşan yokluk, yoksulluk ve işsizlikle karşı karşıyadır. Burjuvazi sosyal demokrasi ile kitleleri oyalamaya çalışırken, diğer yanda da ondan boşalan umutsuzluğu faşizme kaydırma heves ve gayreti içindedir. Sosyal demokrat hareketten koparttığı kitleleri sloganlarla yanıltmaya, militarist odaklara kitle tabanı yaratmaya çalışan bu akımın en temel niteliği anti komünizm ve anti sovyetizmdir. Böylece koşullandırdığı kitle tabanını sosyalist harekete ve demokrasiye karşı kullanmaya çalışan faşizmin, kitle tabanından soyutlanması, ivedi görevlerimizden biridir. Bunun için de anti-komünist ve anti-sovyet demagojileri açığa çıkarıp yerle bir etmek gerekiyor.

FAŞİZME KARŞI MÜCADELE, "AŞIRI SAĞA DA, AŞIRI SOLA DA KARŞIYIZ" DİYEREK YÜRÜTÜLEMEZ. TEK TEK SUÇLULARIN ORTAYA ÇIKARILIP CEZALANDIRILMASI DA YETERLİ BİR MÜCADELE YÖNTEMİ DEĞİLDİR. MUTLAKA LEGAL VE İLLEGAL FAŞİST ODAKLAR DAĞITILMALI VE SORUMLULAR CEZALANDIRILMALIDIR. BU ÖRGÜTLER VAR OLDUĞU SÜRECE, POLİSİYE ANLAMDA BİLE FAŞİST GİRİŞİMLER VE SALDIRILAR ÖNLENEMEZ, DURDURULAMAZ.

Sosyalizm sadece üstünlüğü tartışılmayan bilimsel bir ideoloji değil, kazanımları durmadan artan bir olgudur da. Sosyalist sistemin motor gücü ise Sovyetler Birliği'dir. Bu nedenle de burjuva ideolojisinde, anti komünizmin yanında anti sovyetizm yer alıyor. Burjuvazi bilimsel sosyalizmin üstünlüğünü ve sosyalist sistemin kazanımlarını demagojilerle örtmeye, karalamaya ve işçi ve emekçi kitlelerden saklamaya çalışıyor.

Barış, bağımsızlık ve demokrasinin en kararlı savunucuları bilimsel sosyalizm ve sosyalist sistem olduğu içindir ki, anti komünizme ve anti sovyetizme karşı durmak demokrat olmanın zorunlu ve nesnel bir koşuludur.

Diğer yandan faşizme karşı mücadele "aşırı sağa da aşırı sola da karşıyız" diyerek yürütülemez. Tek tek suçluların ortaya çıkarılıp cezalandırılması da yeterli bir mücadele yöntemi değildir. Mutlaka legal ve illegal faşist örgütler dağıtılmalı ve sorumlular cezalandırılmalıdır. Bu örgütler var oldukları sürece, polisiye anlamda bile faşist girişimler ve saldırılar önlenemez, durdurulamaz. Ve faşizme karşı mücadele tekeller ve emperyalist bağımlılıklar ortadan kalkmadan gerçek hedefine ulaşamaz.

★ *İdeolojik mücadelede maoculuğa ve diğer goşist hareketlere karşı görevler nelerdir?*

☆ Faşizme karşı mücadeleyle doğrudan bağı açısından önemli bir konu da maocu ve bireysel terörist akımlar sorunudur. Bu akımların işçi ve emekçi kitlelere düşmanlığı ve zararları bizzat kendi varlıklarının bir sonucu olarak ortaya çıkmıyor. Bireysel terörist akım, burjuvazinin işçi ve emekçilere karşı yeni baskılar geliştirilmesi için sözde "gerekçeler" yaratıyor. Faşist saldırıları 'karşıt akımların çatışması' diye göstererek gözlerden saklamaya çalışan, bu nedenle işçi ve emekçi sınıflara, bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesine nesnel olarak zararlı ve düşman bir akım kesin olarak burjuvazinin mücadele saflarında ve onun işini kolaylaştırmaya çalışan bir akım.

Maoculuk ise, anti komünizm ve anti sovyetizmin soldaki izdüşümü. Sosyalist sisteme, uluslararası işçi sınıfı hareketine ve ulusal kurtuluş hareketlerine düşman bir akım. Bu akım da dünya devrimci güçlerine karşı burjuvazinin ve emperyalizmin saflarında yer alıyor. Bu akımın da tehlikesi, bizzat kendi varlığından gelmiyor; etkilediği etkileyebildiği kitleyi sonuçta faşizmin kucağına atması tehlikenin asıl yönünü oluşturuyor.

Tıpkı faşizme ve emperyalizme karşı mücadele gibi bu iki akıma karşı da mücadele güncel ve ivedi bir sorun olarak karşımıza çıkıyor.